THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 15 MAY 1, 1932 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Trooster Der Moeden

> De Heere HEERE heeft mij een tong der geleerden gegeven, opdat ik wete met den moede een woord ter rechter tijd te spreken; Hij wekt allen morgen; Hij wekt mij het oor, dat ik hoore, gelijk die geleerd worden. Jes. 50:4.

Wonderlijk geleerde, die hier spreekt!

Hij getuigt van Zichzelven en nochtans is Zijn getuigenis waarachtig. Want, als Hij van Zichzelven getuigt, spreekt Hij van den Heere Heere, den God des Verbonds, die Hem een tong der geleerden heeft gegeven!

Hij getuigt aangaande Zichzelven en toch niet uit Zichzelven, want hetgeen de Heere Heere Hem geleerd heeft, dat spreekt Hij en Hij getuigt van hetgeen Hij hoort, want de Heere wekt Hem allen morgen. Hij wekt Hem het oor. Hij is van God geleerd! . . . .

En door dit getuigenis, dat Hij van den Heere gehoord heeft is Hij geheel eenig onder de geleerden; want Hij weet een woord te spreken, zooals niemand onder de geleerden der wereld te spreken vermag, een woord tot den moede en dat ter rechter tijd, een woord, dat bij dien moede past, dat den moeden kan vertroosten, met nieuwen moed kan vervullen, hoop kan doen herleven in het troostelooze hart, de kracht kan doen vernieuwen. Hij roept: Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven! . . . .

Waar ter wereld wordt Zijns gelijke gevonden?

Waar is de geleerde, de man van wetenschap, die dit getuigenis van zichzelven zou kunnen geven?

Tevergeefs zou men hem zoeken. Want de wijsheid dezer wereld is aardsch, is van beneden, is uit deze wereld en is daarom machteloos om den moede te troosten. Ze heeft haar oorsprong in deze wereld en verheft zich boven deze wereld nimmer. Zij klimt tot den hemel niet op. Zij vermag van de dingen, die boven zijn, niet te gewagen. Zij geeft geen licht in de duisternis, omdat ze zelf in de duisternis haar oorsprong heeft. Geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, in het hart des menschen kon nimmer opklimmen wat den moede zou kunnen troosten. Hoe schitterend ook het vernuft des menschen, hoe breed ontwikkeld ook zijne kennis, hoe diep ook het denken, waardoor de mensch tracht in te dringen in de raadselen van het bestaan, waardoor hij licht tracht te ontsteken in de duisternis, temidden waarvan hij wandelt, — alle menschelijke kennis en wijsheid blijft van beneden en is niet bij machte om tot den moede een woord ter rechter tijd te spreken . . . .

De scholen der wereld hebben voor den moede geen plaats!

Zij moeten mannen van kracht en bekwaamheid, mannen, die den moed en de kracht bezitten, om deze wereld, met al haar duisternis en ellende, met al haar lijden en smart, met al haar geklaag en gekreun, met al haar strijd en moeite, met haar schuld en zonde en dood . . . . te aanvaarden, zooals ze is, haar in te gaan en met haar te worstelen tot den dood.

Doch met den moede weet de wereld geen raad!

Den moede sluit de wetenschap der wereld haar deur! Zij beklaagt hem misschien. Zij veracht hem dikwijls. Zij bespot hem niet zelden. Zij ruimt hem uit den weg in bitteren haat. Maar met hem een woord ter rechter tijd te spreken, vermag zij niet . . .

De moede toch is hij, die tevergeefs heeft geworsteld, die vruchteloos heeft gearbeid, die gezwoegd heeft om de taak te verrichten, doch tot de ontdekking kwam, dat ze een hopelooze is, dat al zijn pogingen ijdel zijn en ook noodwendig ijdel moeten blijven, die onder den last is bezweken en alle hoop heeft opgegeven hem ooit verder te kunnen torsen. In den tekst zijn de moeden de kinderen van het neergebogen Sion, die klagen in bittere ballingschap, met hunne gedachten bij Jeruzalem, dat in puin ligt en bij den tempel, die verwoest werd, dat er geen hulp of uitkomst meer is, dat de Heere hen heeft vergeten en verlaten, wier

hart vervuld is met diepe droefheid om Gods Verbonds wil. De moede is hij, die geleerd heeft de zwaarte van zijn schuldenlast te gevoelen en met droefheid te beweenen, die het heeft leeren bekennen, dat alle poging des menschen om die schuld te delgen, dat alle werk van menschen om gerechtigheid bij den Rechtvaardige te verwerven, ijdel is; die de hopelooze verdorvenheid van zijn natuur heeft leeren inzien met smart der ziele; die weet, dat hij midden in den dood ligt, in den dood geboren is en in den dood wandelt en van zichzelven geen uitkomst ziet tegen den dood! Het is hij, die in den grond der zaak naar God verlangt en weet, dat hij tot Hem niet komen kan, van Hem verlaten is, niet anders is dan een kind des toorns; hij, die naar het leven hijgt en zich omringd ziet door de machten des doods; het kind des lichts, dat vermoeid is van het wandelen in de duisternis . . . .

Voor hem heeft geen wereldsch geleerde een woord ter rechter tijd.

Maar Hij, Die hier getuigt, dat Hij een tong der geleerden van den Heere heeft ontvangen, dat de Heere Hem allen morgen wekt, Hem onderwijst en naar Hem doet hooren, Hij roept deze moede, deze door schuld verslagenen, deze neergebogenen onder den last des doods . . . .

Hij getuigt, dat Hij tot den moede een woord kan spreken, dat hem past, een woord, dat hem kan troosten over zijn schuld en zonde, over zijn duisternis en verdorvenheid, over zijn lijden en dood, over zijn verlaten zijn van den levenden God! . . . .

Een woord van gerechtigheid en verlossing, van ruste en vrede, een woord van eeuwig leven! . . . .

Hij wijst den moeden pelgrim op een eeuwig tehuis en zegt: aldaar zal geen nacht zijn! . . . .

Komt allen tot Hem, die vermoeid en belast zijt!

Hoort naar Zijne stem! Let op Zijn woord!

Hij spreekt een woord ter rechter tijd!

En geeft den moeden kracht!

Wonderlijk geleerde!

Machtig woord!

Wie is Hij, die dit machtwoord kan spreken tot de moeden?

Hoe weet Hij de dingen, waarvan Hij spreekt en waar is het bewijs, dat hij niet beschaamd zal uitkomen, die zich op Zijn Woord verlaat en zich door Zijn Woord laat vertroosten?

Deze Man toch getuigt van Zichzelven. Is Zijn getuigenis waarachtig? Werpt niet de wereld Hem uit? Wordt Zijn getuigenis door de wereld, door de grooten en machtigen en wijzen dezer wereld, niet als onwijs veracht? Zegt Hij het Zelf dan niet, dat Zijn baard is uitgeplukt, omdat men Hem zoo bitter haat en geen plaats gunt in de wereld; dat men Zijn aangezicht bedekt met smaadheden en speeksel, omdat men Zijn getuigenis veracht en zoekt te versmoren? . . . .

Wie is Hij dan, Die, door geheel de wereld aldus veracht, toch van Zichzelven blijft getuigen, dat Hij een tong der geleerden heeft? Wie is Hij, Die, waar heel de wereld zijn getuigenis weerspreekt, toch niet achterwaarts wijkt en volhoudt, dat Hij van den Heere geleerd is? . . . .

Weet Hij het dan alleen? . . . .

Wie is Hij, Die van gerechtigheid kan spreken tot hem, die onder den schuldenlast bezwijkt, van leven tot de dooden, van vrede tot het verontruste hart, van hemelsche dingen tot hem, die door banden der hel is omkneld? Wie spreekt van ruste tot den door onweder voortgedrevene? . . . .

Hij is de Knecht des Heeren!

En de Knecht des Heeren in de profetie van Jesaja, die daar nu eens als voor oogen geteekend wordt, dan weer sprekende optreedt, is centraal niemand anders dan Immanuel, onze Heere Jezus Christus! Wel is bij Jesaja ook Israel als natie de knecht des Heeren; wel wordt deze naam ook gegeven aan den engeren kring in Israel als volk van 't overblijfsel naar de verkiezing der genade; wel staat ook de profeet temidden van dat overblijfsel naar de verkiezing en spreekt hij als de knecht des Heeren; maar dit alles is toch slechts waar, omdat Christus, de Gezalfde des Heeren, het hart, het eigenlijk Centrum is van Israel, en Hij is Jehova's Knecht bij uitnemendheid. Om Zijns Naams wil en door Hem is Israel des Heeren Knecht en omdat Zijn Geest in de profeten spreekt en getuigt, kan ook Jesaja sprekende voor Hem optreden in het midden des volks. En daarom is het niemand minder dan onze Heiland, de Gezalfde des Heeren, Die door den mond van Zijn profect hier spreekt tot het bedrukte Sion en zegt: De Heere heeft Mij een tong der geleerden gegeven, opdat Ik weet met den moede een woord ter rechter tijd te spreken. Hij is Dezelfde, Die straks, als Hij in het vleesch gekomen is, roept: Komt tot Mij alle gij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven!

En Hij spreekt, wat Hij weet!

Hij getuigt van hetgeen Hij gehoord en gezien heeft; neen, van wat Hij hoort en ziet.

Hij is de Knecht des Heeren bij uitnemendheid, door den Heere gezalfd, door Hem geroepen, door Hem ook toebereid. Hij ontvangt de tong der geleerden metterdaad rechtstreeks van den Heere HEERE. Hij kon in den meest volstrekten zin des woords getuigen, dat de Heere Hem allen morgen wekt, het oor opent, opdat Hij hoore gelijk die geleerd worden. Hij is van God geleerd. Want Hij is de Zoon in het vleesch, God uit God in onze natuur. Ofschoon Hij is de Heere uit den hemel, nam Hij toch ons vleesch en bloed aan, kwam Hij tot en leefde Hij onder de broederen, in alles hun gelijk geworden zijnde, uitgenomen de zonde. Hij hoorde naar Gods stem met ons oor; Hij sprak van God tot ons met onzen mond; Hij kende Hem op volmaakte wijze in onze natuur. Hij is niet van beneden,

maar van boven. Hij heeft hemelsche dingen gezien. Hij is de spelende Wijsheid, Die bij den Vader is van voor de grondlegging der wereld . . . .

Daarom is Zijn getuigenis waarachtig!

Daarom ziet Hij over de bergen van dit tranendal heen en spreekt Hij ons van de dingen aan de andere zijde, van de dingen, die boven zijn. Daarom kan Hij temidden der duisternis getuigen van het licht, temidden der schuld getuigen van Gods gerechtigheid, temidden van den dood spreken van het eeuwige leven. Daarom spreekt Hij tot de moeden een woord ter rechter tijd, want Hij spreekt van genade, van eeuwige liefde, van verlossing en eeuwige zaligheid.

Hij getuigt er van, dat aan de andere zijde van dood en graf het leven is.

En Hij is gekomen, om dat leven, die genade en die gerechtigheid Gods te openbaren en te verwezenlijken.

Hij werd in alles Zijnen broederen gelijk, opdat Hij aan de spitse der broederen zou staan in het gerichte Gods, opdat Hij door de dikke duisternis van schuld en zonde, van lijden en dood heen den weg voor Zijne broederen zou banen naar het eeuwige licht des levens; ons een plaats zou bereiden in den eeuwigen tabernakel van Gods Verbond, die straks bij de menschen zijn zal.

Daarom gaat Hij in onze duisternis, in onzen dood in. Daarom is Hij niet wederspannig en wijkt Hij niet achterwaarts. Daarom stort Hij Zijn hartebloed en neemt onze zonden weg . . . .

Daarom roept Hij uit diepte van ellenden aan het bange kruis tot Hem, Die heil kan zenden . . . .

En daarom geeft Hem de Vader antwoord, als Hij Hem opwekt uit de dooden.

En aan de overzijde van dood en graf staat dan deze Knecht des Heeren en spreekt een woord tot den moede ter rechter tijd. Hij roept hem toe: Ik ben de opstanding en het leven! Die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven. En die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid! Hebt goeden moed! Ik heb de wereld overwonnen! . . . .

Ja, Zijn getuigenis is waarachtig!

Niemand als Hij is er, Die een woord tot de moeden kan richten. Geen tong der geleerden spreekt van hemelsche, van eeuwige dingen! Er is geen andere naam . . . .

Maar Hij spreekt van licht uit de duisternis!

Van gerechtigheid uit diepten der schuld!

Van het leven uit den dood!

Wonderlijk woord!

Het is Hij, Die spreekt!

En Hij spreekt met onwederstandelijke macht!

Hij weet Zijn Woord zoo tot de moeden te richten, dat ze verlost worden van hunne lasten, het neergebogen hoofd oprichten, en wandelen zonder mat te worden, strijdende den goeden strijd des geloofs, verwachtende de stad, die fundamenten heeft!

Want wel heeft deze Knecht des Heeren Zijn woord tot de moeden gesproken vanaf de vroegste tijden. Hij heeft het gesproken in het Paradijs, zoodra als de zon des levens was ondergegaan en de schaduw van den nacht was gevallen over de eerste schepping. Hij heeft het gesproken al de eeuwen door, getuigende door den mond van heilige mannen. Hij heeft in de laatste tijden met eigen mond tot ons gesproken . . . .

Wel bezitten we dat Woord, dat Hij tot de moeden spreekt in de Heilige Schrift en wordt het onder ons verkondigd . . . .

Maar ook dit zou ons niet baten, indien Hij niet Zelf Zijn Woord sprak als machthebbende!

Want alzoo dwaas zijn wij geworden van nature; zoo wederspannig en boos is ons hart, dat we naar het woord van dezen Knecht des Heeren niet willen hooren. Hij toch spreekt in den grond der zaak altijd van God. Van God in Zijn vreeselijke grootheid en macht, van God in Zijn volstrekte souvereiniteit en heerschappij. Van God in Zijn vlekkelooze heiligheid en onkreukbaar recht. Van God, zooals Hij toornt tegen de zonde en den schuldige geenszins onschuldig houdt. Van God tegenover onze zonde en schuld en ellende en dood. Alles laat Hij ons zien in het licht van Gods aangezicht. En God willen we niet! Daarom willen wij ook het woord van dezen Knecht des Heeren niet en zullen we ook nimmer erkennen, dat we moede zijn, al verzinken we ook onder onze lasten in den eeuwigen dood . . . .

Maar Hij spreekt!

En door Zijn machtwoord dringt Hij door tot in de diepste schuilhoeken van ons hart, opent Hij onze oogen om te zien, onze ooren om te hooren, doet Hij onze ellende ons zien en bekennen, doet Hij ook ons uit de diepte roepen tot Hem, Die heil kan zenden!

Hij doet ons moede worden, moede tot opgevens toe!

En dan spreekt Hij weer tot ons van God, van God, Die de zonden vergeeft en de dooden levend maakt!

En wij hooren Zijne stem en volgen Hem.

En Hij geeft ons het eeuwige leven!

H. H.

BEKENDMAKING

Ds. G. Vos hoopt eene rede te houden voor de Protestantsche Gereformeerde Kerk te South Holland, Ill., D. V., Dinsdagavond, 10 Mei, te 7:45.

Onderwerp: "Het Badwater Christi."

ANNOUNCEMENT

Rev. G. Vos will lecture, D. V., at the Protestant Reformed Church of Creston, Grand Rapids, Mich., Thursday evening, May 12th, at 7:45 o'clock.

Subject: "Jerusalem's Safety."

EDITORIALS

De Nieuwe Belijdenis Aangaande Schrift en Kerk

VII

We zijn thans toegekomen aan de beoordeeling van het werk van Dr. U.

Een enkele opmerking laat ik aan deze beoordeeling voorafgaan. In de eerste plaats wil ik zeggen, dat het mij spijt, dat de Gereformeerde Kerken van Nederland niet voor de noodzakelijkheid komen te staan, om grondig en tot in bijzonderheden op het werk van Dr. U. in te gaan, het te beoordeelen en een antwoord er op te geven. Ik zou niets liever gezien hebben dan dat de Nederlandsche theologen zich voor de onafwijsbare taak geplaatst hadden gezien, om de verschillende problemen, die door Dr. U. worden aangeroerd en waarvan hij ook zijn oplossing biedt, te behandelen en zichzelven er over uit te spreken. Het zou de moeite waard zijn geweest. Er zou moeten worden gehandeld over het Woord Gods en de Openbaring, over de algemeene en bijzondere openbaring en de betrekking van beide tot elkander, over Gods Woord en de Heilige Schrift en, in verband hiermede, over de Inspiratie, over Gods werk in de wereld tot realiseering van Zijn Verbond, over de beteekenis dezer tegenwoordige wereld en der tijdelijke dingen in het licht der eeuwige, over zonde en genade, de antithese en de gemeene gratie, over de Kerk in de wereld, haar wezen, openbaring en ontwikkeling in den loop der geschiedenis, over ambt en tucht, vrijheid en eenheid, en dit alles in verband met het tegenwoordige streven der geesten in de Kerk en in de wereld. Want over al deze dingen handelt Dr. Ubbink in zijn boek. Het is niet zijn doel geweest hier en daar eenige meer of min gewichtige veranderingen aan te brengen in de bestaande Gereformeerde Symbolen. Hij grijpt diep in. Het gaat tot op den bodem der vragen. Hij heeft metterdaad niet gepoogd om hier en daar een raam of deur, die wat scheef stonden, wat recht te zetten, of om nog een verdieping op het gebouw van ons Gereformeerd belijden te zetten; hij heeft niet geaarzeld, om de dingen om te keeren, alles onder het gezichtspunt van zijn critiek te brengen, te verwerpen, wat hij meende verkeerd te zijn in heel het systeem, ten slotte zelfs het systeem als systeem ook te verwerpen, om dan een proeve te leveren van een werkelijk nieuwe belijdenis aangaande Schrift en Kerk. Dr. U. zegt zelf in zijn boek, dat dit doel hem voor oogen stond, dat hij zoo heeft gewerkt. En hij heeft het ook gedaan met al wat in hem is. En daarom spijt het mij, dat de Gereformeerde Kerken in Nederland door zijn boek niet voor de taak komen te staan, om al deze dingen eens te behandelen en zich, in verband met deze dingen, ook eens rekenschap te moeten geven van eigen beschouwing en eens te beproeven hoe sterk de Gereformeerde theologie, zooals die in de laatste vijftig jaren tot ontwikkeling werd gebracht, staat tegenover de beschouwing, die ons door Dr. U. wordt geboden.

Ik zeg, dat het mij spijt, dat dit thans niet noodig zal blijken. Dit moet, m. i., worden geweten aan Dr. U. zelf. Het zal thans uitloopen op een kerkelijke procedure, waarin duidelijk zal moeten worden, dat Dr. U. afwijkt van de Gereformeerde Belijdenis, zooals deze zich grondt op de Heilige Schrift. En dit zal niet moeilijk blijken. Het is reeds gebleken uit de handeling van Classis Woerden, hoe gemakkelijk het is, om aan te toonen, dat Dr. U. van onze Gereformeerde belijdenis afwijkt op sommige punten, Schrift en Kerk, ambt en tucht betreffende. En hij was zich daarvan ook wel bewust, toen hij zijn boek schreef. Niet alleen toch geeft hij keer op keer te kennen, dat hij afwijkt van de ongeschrevene belijdenis of gangbare opinie in de Gereformeerde Kerken, hij geeft ook als zijn overtuiging te kennen, dat de vaderen in Dordt eigenlijk reeds waren afgeweken van de lijn der Reformatie der zestiende eeuw en tevens, dat hij ook welbewust op sommige punten in botsing komt met de geschrevene belijdenis der Kerken. Zich hiervan bewust zijnde, had Dr. U. den weg van een gravamen moeten bewandelen, om zoo van de kerken te eischen, dat ze zijn "proeve" tot op den grond toe zouden onderzoeken, behandelen en er een antwoord op zouden geven. Zulk eene bespreking had rijke vruchten kunnen afwerpen, mits ze in zuivere banen geleid werd. Doch Dr. U. heeft dit niet gedaan. Het kan niet worden ontkend, dat de geachte schrijver van de "Proeve" de belofte, die hij deed in het Onderteekeningsformulier heeft verbroken. Dat hij op sommige punten afwijkt van de Belijdenis, ligt aan de oppervlakte, zal voor ieder wel duidelijk zijn. Hij zal het zelf dan ook Classis Woerden niet kwalijk kunnen nemen, dat ze uit dat oogpunt zijn zaak heeft behandeld. En als hij dit niet zelf verandert en hiervan terug komt, zal hij het ook straks de Synode niet euvel kunnen duiden, als ze eenvoudig haar stempel van goedkeuring zet op hetgeen door de Classis reeds in deze zaak werd gedaan. Het einde van de zaak is dan, dat er weer een kerkelijke procedure is afgehandeld, dat er weer een predikant is afgezet, omdat duidelijk gebleken is, dat hij afweek van de Belijdenis en van de Heilige Schrift. Maar positieve vrucht voor de waarheid heeft het werk van Dr. U. dan toch feitelijk niet afgeworpen. Dit is, m. i., ook de kracht en tevens de zwakheid geweest van de Synode van Assen ten opzichte van de zaak Geelkerken. En daarom zou ik Dr. U. willen bidden, om dezen weg niet te blijven bewandelen, om te erkennen, dat hij verkeerd deed door de zaak niet in den weg van het indienen van een gravamen op te brengen en om dit laatste dan nog te doen, met verzoek om grondige bespreking der dingen, die hij ter sprake brengt.

In de tweede plaats wil ik ook in een inleidende op-

merking (in mijne beoordeeling zelve zal het duidelijk worden, dat en waarom ik van Dr. U. principieel moet verschillen) zeggen, dat vele dingen, vele oogpunten, vele afzonderlijke tendenzen en ziels-uitingen, die het boek van Dr. U. kenmerken, mij sterk hebben aangetrokken. Er spreekt in geheel het boek een diepe ernst der ziel, de ernst van diep-gewortelde overtuiging. Dr. U. schreef maar niet om te schrijven, om eens wat nieuws naar voren te schuiven. Hij gevoelt zich profeet. Hij schrijft van hetgeen in zijn ziele leeft, in zijn hart wortel heeft geschoten. Hij heeft geworsteld, gestreden, geleden en gebeden. Afgedacht nu van de vraag of het hem gelukt is den Kerken een beteren weg te wijzen, moet het toch worden gezegd, dat hij om Sions wil niet heeft willen zwijgen. Wie het boek leest, zal moeten erkennen, dat dit de subjectieve houding is, die in heel het boek spreekt. In nauw verband hiermede mag worden opgemerkt, dat er in heel het boek een geest van warme mystiek tot openbaring komt, die in sommige gedeelten van het werk een hooge vlucht neemt en sympathie wekt, meesleept. Geen koude en dorre scholastiek wil Dr. U. Hij wil geest en leven. Hieraan mag nog worden toegevoegd, dat de grondtoon van het boek een schreeuw om vrijheid zou mogen worden genoemd. Het wil een protest zijn tegen een geest, die de Kerk aan de banden van een systeem wil leggen, haar vrije ontwikkeling in den weg wil staan, van doode orthodoxie, die nooit verder komt, die altijd het systeem wil verdedigen, die in naam van het systeem verkettert en uitwerpt, die schreeuwt van beginsel en nog eens beginsel zonder uit beginsel geestelijk te willen leven, die door uitwendige macht, door meerderheid van stemmen de waarheid meent te moeten redden, terwijl deze immers aan zulk een macht niet alleen geen behoefte heeft doch ook slechts door haar schade kan lijden, die staat naar een uitwendige overwinning zonder te willen lijden en die niet verstaat, dat het geloof de overwinning der wereld is, — tegen zulk een geest wil Dr. U. reageeren. In hoeverre deze geest in de Gereformeerde Kerken van Nederland ingang heeft gevonden, in hoeverre deze geest in en over het Calvinistische leven en streven in het oude Vaderland een heerschende is geworden, zal ik vanuit het verre Amerika niet trachten te beoordeelen. Zeker is het, dat Dr. U. zoo de dingen heeft gezien en dat hij heeft willen roepen: "Staat dan in de vrijheid met welke Christus u heeft vrijgemaakt!" En door al deze verschillende elementen heeft het boek veel, dat aantrekt.

Des te meer is het pijnlijk, als men, na ernstige lezing en herlezing van hetgeen ons door Dr. U. wordt geboden als een proeve eener nieuwe belijdenis aangaande Schrift en Kerk, tot de slotsom moet komen, dat de schrijver zich op een verkeerd spoor beweegt. En toch is dit mijn overtuiging. Ik zou hem op den weg, dien hij ons wijst, niet gaarne willen volgen. Hij geeft ons geen Schriftuurlijke beschouwing van Gods werk, van de werkelijkheid der dingen, van Schrift en Kerk. Hoe langer ik over de beschouwing van Dr. U. nadenk, hoe meer de overtuiging bij mij rijpt, dat de schrijver der "proeve" ons in de verkeerde richting wijst, ons op een dwaalspoor zou leiden, bijaldien we ons in die richting zouden gaan bewegen. Deze overtuiging uiteen te zetten en te motiveeren is het doel van de rest dezer artikelen.

Dit laatste is echter niet zoo gemakkelijk. In de eerste plaats niet, omdat Dr. U. lang niet helder is in zijne voorstelling der dingen, waarover hij schrijft. Hij heeft een schoonen stijl, doch deze is ook dikwijls meer of min zwevend en zwaar. Vele zinnen zijn lang en zeer ingewikkeld en men moet niet zelden onderscheidene malen lezen, om te verstaan, wat Dr. U. wil zeggen. De vraag komt soms op of Dr. U. zich de dingen zelf wel helder heeft ingedacht en voorgesteld. Daarbij komt nog, dat men bij het lezen ook niet aan den indruk ontkomen kan, dat de schrijver zichzelven herhaaldelijk tegenspreekt. Bovendien gaat het niet slechts over enkele punten, Schrift en Kerk rakende, maar wel degelijk over de diepste grondbeginselen, over een alomvattende beschouwing. En het is ons veel meer te doen om die grondbeschouwing dan om enkele afzonderlijke problemen, die uit de grondbeschouwing opkomen. Doch dit alles maakt het minder gemakkelijk, om een oordeel te vellen over Dr. U.'s werk. Niet gaarne doen we iemand onrecht. Indien hij van overtuiging is, dat we dit laatste toch doen, heeft hij natuurlijk het volste recht zich ook in ons blad te verantwoorden.

Om het veiligst te gaan in onze beoordeeling, heb ik dan ook besloten, om niet eerst de aandacht te vestigen op Dr. U.'s beschouwing van Gods Woord en de Schrift, van de Kerk en de ambten, maar allereerst zijn onderliggende philosophische beschouwing in bespreking te nemen.

Aangaande deze beschouwing van Dr. U. heb ik reeds in een vorig artikel opgemerkt, dat Dr. U. niet theologisch maar philosophisch te werk gaat. Ik acht dit beslist een fout. Om een voorstelling te vormen van de werkelijkheid der dingen, van Gods werk in het midden dezer wereld, gaat Dr. U. niet uit van de Schrift, om van haar te leeren. Hij stelt zich als Christen-denker tegenover de werkelijkheid der dingen, om zich van haar eene beschouwing te vormen en Gods werk na te speuren; hij wil zich daarbij ook laten leiden door hetgeen hij het Goddelijke Woord Gods noemt; maar hij put niet uit de Schrift als zoodanig. Deze methode en de beschouwing, die Dr. U. heeft van Gods Woord en de Heilige Schrift staan m. i. reeds in nauw verband met elkander. Hij wil *Gods Woord* als norm en principium erkennen en gebruiken, maar niet de Heilige Schrift als menschelijk boek. Immers is al het gebrekkige, dat al onze menschelijke kennis eigen is, ook der Heilige Schrift niet vreemd. Maar de Schrift is menschelijk-gebrekkige bekendmaking van het Woord Gods. En door een zekere geestelijke intuitie is Dr. U. in staat dat Woord Gods in die menschelijke Schrift te beluisteren en te onderscheiden.

Daarom heeft hij aan een volmaakte en onfeilbare Schrift geen behoefte. Hij staat dus bespiegelend tegenover de werkelijkheid der dingen, luisterend naar dat Woord Gods, zich latende leiden door de Goddelijke Zelfopenbaring, zooals hij die meent te kunnen kennen door geestelijke intuitie en vormt zich alzoo een levens- en wereldbeschouwing. Ik meen, dat ik niet mistast, als ik zeg, dat we ons aldus het gezichtspunt van den schrijver moeten voorstellen. Willen we hem verstaan, dan moeten we voor de aandacht houden, dat hij uit dat oogpunt de dingen heeft bezien en langs dien weg gekomen is tot zijne voorstelling. Daarom gaat hij niet uit van de Schrift als principium. Ik geloof, om een voorbeeld te nemen, dat ik Dr. U. geen onrecht doe, als ik zeg, dat hij de Schrift in de eerste drie hoofdstukken van Genesis beschouwt als gekenmerkt door al het gebrekkige van de menschelijke kennis uit dien primitieven tijd. Gods Woord spreekt ons wel toe uit die hoofdstukken, maar daarmede is de voorstelling, die ons van schepping en val worden gegeven in die eerste hoofdstukken, nog niet te vereenzelvigen met het Woord Gods. Het eigenlijke Woord Gods zal uit de windselen van die menschelijke voorstelling moeten worden losgewikkeld, van dien menschelijken vorm moeten worden geabstraheerd, uit die hoofdstukken moeten worden gedolven als goud uit de mijn. En met dat Woord Gods, dat we alzoo in die hoofdstukken hebben beluisterd, werken we dan, om ons een voorstelling te vormen van de werkelijkheid der dingen. Later hoop ik hier meer van te zeggen. Thans kunnen we volstaan met op te merken, dat deze methode niet theologisch, maar philosophisch is. Daarom is ze ook tevens, naar mijn innigste overtuiging, verkeerd. Want ze is subjectivistisch. Wat we ten slotte krijgen is de subjectieve beschouwing van Dr. U. van wat hij meent te beluisteren als het Woord Gods en daardoor ook zijn subjectieve beschouwing van de werkelijkheid, niet de objectieve voorstelling der Heilige Schrift. In elk geval ga ik, om redenen, die ik later hoop bloot te leggen, met deze methode niet mede. Ze zal ons, zoo ze consequent wordt gehandhaafd en toegepast, doen uitloopen, waar alle subjectivistische philosophie ons moet brengen en ook metterdaad brengt, op agnosticisme. En in plaats van deze methode meen ik te moeten handhaven, dat de theoloog zich beslist moet laten beheerschen en leiden door de Heilige Schrift als norm, van haar als *principium cognoscendi objectivum* moet blijven uitgaan.

Daarom is het dan ook te verwachten, dat de beschouwing, die Dr. U. ons biedt van de werkelijkheid, eene philosophische, geen theologische is, ook wat haar inhoud betreft. En op verschillende hoofdpunten moet ik van hem verschillen. Dr. U. meent, dat hij deze wereld in een wordingsproces ziet, dat uitloopt op de hemelsche volmaaktheid. Dit is wel het hoofdelement in zijn beschouwing. Alles is in een staat van wording. Dit treft hem, bij de beschouwing der dingen, het meest. Ik meen echter, dat hij hierin toch verkeerd ziet en dat ook de Schrift ons precies het tegenovergestelde leert. *Deze* wereld verkeert juist niet in zulk een wordingsproces, bereikt in den weg van wording juist nimmer het hemelsche, maar blijft zich in den kringloop van het aardsche bewegen. Wel is zij het terrein, waarop God Zijn raad uitwerkt en Zijn Verbond realiseert. Maar dit geschiedt juist niet door een *wordings*proces, maar door het Wonder der genade, dat centraal in Christus is geopenbaard. Voorzoover Dr. U. vasthoudt, dat bij de eerste schepping de eindpaal, Gods doel, nog niet was bereikt, dat God wel waarlijk bedoelde om alle dingen op te voeren naar hunne hemelsche bestemming, straks hemel en aarde in een hemelsche schepping in Christus te vereenigen, alle dingen nieuw te maken en Zijn eeuwigen tabernakel bij de menschen te doen zijn (ofschoon Dr. U. dit ook anders uitdrukt), ga ik volkomen met hem mede. Maar als hij het voorstelt, alsof dit gerealiseerd wordt langs den weg van een theistisch-evolutionistisch gedacht wordingsproces, dan moet ik beslist van hem verschillen. Dit is niet de voorstelling der Heilige Schrift. Want zij spreekt van een diepen weg van zonde en schuld en lijden en dood en temidden daarvan van het Wonder der genade, waardoor en waarlangs God Zijn Verbond in Christus realiseert. En voor deze realiseering is *deze* wereld het tooneel, het terrein. Zij zelve echter ontwikkelt zich niet naar het hemelsche. Zij blijft aardsch en beschrijft een kringloop. Ook kan ik mij niet begrijpen, dat Dr. U. zulk een wordingsproces kan waarnemen. Er is wel voortgang in Gods werk in deze wereld. Er is ook zekere organische ontwikkeling der aardsche dingen, zooals b.v. van ons geslacht. Maar door een wordingsproces komen de aardsche dingen nimmer tot hunne hemelsche bestemming. Veeleer doet het aanschouwen van de aardsche dingen ons altijd weer denken aan den ijdelen kringloop, dien ons in het boek De Prediker wordt beschreven. De dingen gaan, binnen beperkten kring, om en om. Er is niets nieuws onder de zon. Wat er is, dat is er geweest en zal er zijn. En al deze dingen maken onuitsprekelijk moede, tot we mogen letten op het Wonder der genade in Christus, waardoor God alle dingen nieuw maakt.

Op deze gedachte moet ik in een volgend artikel nog verder de aandacht vestigen.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

VII

That the "Specific Principles" were composed under the influence of the spirit that became manifest in 1924 and that attempted to express itself in the "Three Points," is also evident from the fourth plank in the

platform that was adopted by the Christian School Union in 1925:

"The world is steeped in sin. All aspects of life, individual and family, social and political, industrial and economic, even the animal world, nature and things inanimate, show the mars and scars, the subversions and perversions of sin. (Romans 8:22). The virtue, order and beauty which is still present in the world is a manifestation of God's goodness. (Matthew 5:45)."

The first part of this article sounds rather positive. It speaks of a world that is steeped in sin, of the mars and scars, the subversions and perversions of sin. It seems to teach, that in all phases and aspects of life sin becomes manifest and corrupts all things.

And yet, even this first part is ambiguous and not very specific. It is characterized by a certain verbosity that is deceiving. And after all it leaves room for the second part of the statement, which speaks of the virtue, order and beauty that is still present in the world.

It is difficult to conceive how this last part could still speak of virtue in the world, of a virtue, that is a manifestation of the goodness of God, if the first part actually teaches what it appears to express at first sight. If the world is actually steeped in sin; if every aspect of the life of that world reveals the subversions and perversions of sin, how could anyone still find room for the assertion, that alongside of this perversity and subversion there is also virtue in the world?

What is virtue? It is moral goodness and excellency. It is integrity of heart and mind. It is purity of soul. It is the power, the ethical power to perform deeds that are good, that can carry God's own approval. And the article quoted above simply states, without further proof, as a thing that is tacitly assumed, that is not to be contradicted, that is evident to everybody, that there is such virtue, such moral excellency and purity of soul, such integrity of heart and mind in the world, that is otherwise steeped in sin. I say, that this is assumed tacitly and without further proof. For the authors of this platform certainly cannot have meant the reference from Matthew 5 to apply to this statement. It speaks of rain and sunshine upon the just and the unjust promiscuously, but it does not mention one word of a certain virtue of the natural man, that is supposed to be a manifestation of the goodness of God. Nor do the authors adduce any other passage from Scripture as evidence of what they here state. Neither could they. For the Word of God never speaks of the virtue and moral excellency of the natural man, that is dead in sin and trespasses. On the contrary, it constantly teaches that he is wholly corrupt and perverse in all his ways. Nor could the authors appeal to the Reformed Confessions, for they do not teach that there is virtue in the world of sinful men, but that the natural man, by virtue of the remnants of natural light, can have some *regard* for virtue, which is quite different from the statement that he is actually virtuous. The authors, therefore, tacitly assume that there is such a virtue in the world. I suppose that they observe this and that it is a conclusion they draw from their own perception of the different aspects of life, even though the conclusion is quite in conflict with the judgment of the Word of God.

Now, surely, the authors of this platform do not express themselves correctly, when they ascribe this virtue in the world to a certain goodness of God. It must be due to a goodness of man, a goodness that remained in him and that is preserved in him by the "restraining grace" that is mentioned in the preceding article of these "specific principles." We may safely assume that this is just what the statement implies.

But, to return to our question, how is it conceivable that the authors could speak of a certain virtue in the world, in the light of the first part of the statement, in which they emphasize that the world is steeped in sin? The answer to this question is, undoubtedly, that also this first part of the article is not as specific as it might sound. In the first place, it may be pointed out, that the term "world" in the article is ambiguous. It is not quite clear, whether by it the authors mean "the evil world of ungodly men" or "the organic world of creation," for in the rest of the article they speak of both, including animals, nature and inanimate things. In the second place, it cannot escape our attention, that the article merely states that the aspects of life *show* the subversions and perversions of sin. This may mean, and in this article it does mean, as is evident from the last part of the article, that in every aspect of life, the family, society, the state, political, economic, industrial (and it may be regarded as strange that the authors did not add: *ecclesiastical*, for this phase is certainly not excluded as far as the mars and scars, subversions and perversions of sin are concerned. Is this omission intentional?) it reveals itself more or less that man is depraved.

Thus we can understand that in these same aspects of life, alongside of these manifestations of sin and depravity, there is still room left for a manifestation of virtue, of integrity of heart, of purity of soul, of moral excellence. In the world, in every phase and aspect of life, you behold manifestations of sin and of virtue side by side.

But, I ask, why Christian Schools if this is the truth?

Is the line of demarcation between God's people and the world not entirely obliterated in this statement?

Is not this description of the ethical condition of "the world" exactly applicable to the Church as well? Again I ask: why did the authors omit the mention of the ecclesiastical aspect of life? We are not Roman Catholics are we, so that we divide the world into different aspects and call one "aspect" holy? And is it not true, that as the Christian lives in these different aspects of life, the subversions and perversions of sin

become manifest in all these phases as well as goodness and virtue that is due to the grace of God? And thus the distinction between God's people and the world is clearly denied. And with the denial of this distinction there is no conceivable *raison d'etre* for separate Christian Schools.

Hence, if there is any need of a separate article of this kind after what we suggested as a possible platform in the preceding, we suggest the following:

In the midst of and in distinction from the evil world that lieth in darkness and is perverse in all its ways because of sin, it is the calling of the people of God to live by grace from the principle of regeneration according to the will of God in every sphere of life, individual, family, social, industrial, political and ecclesiastical, so that they may be children of light in the midst of a crooked and perverse generaton. Hence, they insist that all education, that must prepare their children for such an all-sided Christian walk in the world, shall be adapted to this purpose.

H. H.

SAFE IN THE ARK

Shut in by God within the ark,
Not more secure could mortals be;
Encompassed with the judgment floods,
And yet from judgment wholly free.

Beneath the surging tides that rise
The unbelieving find their graves;
While those within the sacred ark
In safety ride upon the waves.

But floods that rise and floods that fall,
In vain the ark of God assail;
While over all without it found,
The torrents of His wrath prevail.

And as it was, so is it now,
The message of the Lord refused;
The strivings of His Spirit spurned,
And priceless days of grace abused.

And as it was, so shall it be,
When judgments, oft and long foretold,
Shall sweep the earth with cleansing fire,
As waters did the world of old.

Then all who have in Christ believed,
And in Him rest and refuge found,
Shall safe with Him in glory be,
With everlasting joys abound.

The Doctrine of Sovereign Elective Grace

The electing and rejecting God is supreme. Such is the plain teaching of Scripture. To deny the sovereign character of elective grace is to deny that God is God; it is to maintain that of the two, God and man, man is the stronger, and thus the factor that shapes God's choice. This is indeed the lie that constitutes the premise, the supporting pillar, of the average sermon to which our church-going public is made to listen. I realize that the phraseology of which I avail myself in defining the lie with which the modern Evangelical discourse is fraught, may be strange to you. The apostles of a dethroned God and an enthroned sinner would perhaps recoil from declaring that man is able to defeat the purposes of God. They rather speak of a God who loves and wills to save all men (head for head), of a Christ who died for all, and of a (depraved) sinner who can believe if he will. But know that, though God is supposed to will to save all men, many perish, so that the eternal death of an unrepentant sinner spells defeat for the Almighty. To say, therefore, that God indiscriminately wills to save all, is to dethrone God. To maintain that the natural man, destitute of the regeneration (such is indeed the implication), can will to believe, is to seat him in a throne, left vacant, as was said, by a dethroned God.

Once more, to deny the sovereign character of elective grace is to deny that God is God. Yet many do deny it. The sad fact is that the doctrine of a sovereign election and reprobation is to many a dreaded doctrine. The number of divines in the Christian Church who will consistently champion it, is comparatively small. Many openly decry the conception of a God who has mercy upon whom He will have mercy and hardens whom He wills as the product of a diseased brain and, when pressed, begin to prate of an election reposing upon foreseen faith. Others of a more Reformed persuasion prefer to keep silence about the matter altogether, which they do, except on rare occasions when custom compels them to bring it up. But even then this truth must be neutralized by some such nefarious admixture as "a general well-meaning offer of grace."

Scripture is most outspoken respecting the matter of election and reprobation. This no one, acquainted with the contents of Holy Writ will deny, ever has denied. According as He has chosen us in Him before the foundation of the world . . . , Eph. 1:4. Elect according to the foreknowledge of God the Father . . . Pet. 1:2. Verily, the doctrine of election runs like a seam of gold through the entire Word. It is the main pillar upon which the truth-structure, reared by the prophets and the apostles, reposes. It is so interwoven with the texture of every other truth of the Christian religion, that to preach any of these is to preach election. There is nothing cold about this doc-

trine. Election spells divine love, mercy, compassion, wisdom, power, justice, holiness. God in infinite mercy, taking an ill-deserving sinner, included in Christ Jesus, to His bosom — to be to Him a close companion forever — this is election.

Whereas, as far as I am aware, it is freely admitted that Scripture in unmistakable speech teaches a divine election and reprobation, the issue is not: Does Holy Writ teach election, but rather: What is the character of the selective process. Is it supreme and sovereign, or bound and imprisoned by the will of man. We affirm on the basis of Scripture that the divine choice must be as sovereign as God Himself. And He is absolutely sovereign. High is He above all nations, exalted far above all gods. What may be the secret of His supremacy? He is God, infinite in might, the almighty Creator of the earth and the fulness thereof. He appears in Scripture as the Creator of the saint and as the sole source of His salvation. Also of sin He is the supreme necessity. He forms the light, and creates darkness; makes peace and creates evil. Verily, the joint testimony of Scripture that God is supreme is overwhelming. The burden of the joint message of all the prophets and the apostles is: God is supreme. He is God. What then must be the truth about His choice, His elective grace? As God, this choice is, must be, supreme. This is the proposition to the defense of which we arise in this pamphlet.

THE DOCTRINE OF SOVEREIGN ELECTIVE GRACE

(1) Proven (from Scripture).

(2) The objections raised against it weighed.

The doctrine of sovereign election and reprobation proven. What we will now prove from Scripture is that God's choice, selection, is sovereign, that is, not bound, tied down and held in bondage by man. What may be meant by a supreme, in distinction from a bound choice? Let us illustrate. The matter is simple enough. A merchant is in the need of an able clerk. He advertises, and shortly two men, A. and B. apply. The merchant fixes his gaze first upon the one and then upon the other; and the thought rises in his soul, A. strongly appeals to me. Him will I select, providing he possesses the necessary fitness. A brief interview, however, convinces him that the fit man is not A. but B. B. therefore is taken and A. dismissed. A bound choice, bound because shaped and influenced by a circumstance — the fitness of the applicants — the merchant did not create but before which he is compelled to bow and take cognizance of, a circumstance, therefore that constitutes the factor that determined the choice. On the other hand, if the merchant, capable of making of a man what he wills, could choose without considering what the applicants within themselves are, his choice, determined solely by factors within himself, would be free and sovereign. From the very nature of things, however, man's choice is always bound. He cannot move mountains; hence he chooses the path that leads him past them. He decides to cross the ocean i a ship because the opposite shore can be reached in n other way. His choice to go his way alone is shape by the refusal of the friend to set out in company wit him. Forsooth, the field in which man's will can oper ate is exceedingly small.

However, as the choice, selection of a God wh made heaven and earth, moves mountains, dries u seas, creates evil, turns men's hearts, is the source o anything of goodness in man, — this choice, electiv love, of God is supreme. Nowhere is this more plainl taught than in the ninth chapter of Paul's epistle to th Romans. Attend to the argument of the verses ten t fourteen: "And not only this; but when Rebecca als had conceived by one, even by our father Isaac; for th children being not yet born, neither having done an good or evil, that the purpose of God according t election might stand, not of works but of Him tha calleth; it was said unto her, The elder shall serve th younger. As it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated." This passage asserts, mark you, tha God loved Jacob before he had done any good, so tha the supreme cause of the divine choice as it devolve upon the younger child was not the good works, which he, as a historical phenomenon, performed; but the will, the good pleasure, of the Almighty God. And this is the same as saying that He chose Jacob with a view to increating in him life, goodness, and power. For not *of works* but *of Him* that calleth, that the purpose of God according to election might stand. Forsooth God's choice is supreme. The sole factor that determines it, is found within Him. He has mercy upon whom *He* will.

Deny the sovereignty of the divine choice, say that a sinner of himself believes, can believe if he but will and cannot be made to believe, if he will not, and you brush aside with one sweep the entire mass of testimony of Scripture that God is God, and set man in a throne left vacant by a dethroned God. For if the spiritual Israel, as to its hallowed energies, and power its faith, hope, and love, and good works, is not of God the creation of His almighty will, He is not Israel's Maker, exalted and almighty Father, King and Savior To say, therefore, that there is nothing of goodness in man that is not of God, not the creation of His will — some power, however infinitesimal, to appropriate the Christ and the blessings of the kingdom, to take hold of the life-line thrown out, some power to utter a single faint cry for mercy — is to strip Him of His infinite might, yea of all His glories, and draw Him down to the level of the creature to be trodden under foot by man. Consider, that man is by nature dead in trespasses and sin, and thus destitute of spiritual life and power. How, then, can He believe, will to believe of himself?

As to Esau, God hated him before he had done any evil so that the supreme reason of the divine rejection as it devolved upon the older child was not his cor-

ruption, the evil works he as a historical phenomenon performed, but the will, the good pleasure, of God. For reasons within Himself the Almighty resolved to reject and to harden the historical Esau. "Therefore hath He mercy on whom He will have mercy, and whom He will He hardeneth." Esau's depravity was but the ground, the sufficient reason of his rejection. Consider that if Esau's total depravity was the supreme reason that compelled God to reject him, the Almighty would have been forced to reject Jacob as well as he by nature was as depraved as his reprobated brother. This shows that the supreme reason of Esau's rejection was not his wickedness, but the sovereign will of God.

Know well that to rebel against the reasoning of the above-cited Scripture, is to be compelled to embrace the sickening lie that the supreme reason of the divine rejection of the sinner, is the latter's wickedness, his persistent refusal to give ear to the pleading of a God who would save but cannot and therefore finally resolves, contrary to His inmost desire, to punish the incorrigible culprit with eternal death. And this is equal to saying that the attempt of the Almighty to save ends in dismal failure as often as a sinner perishes. But let me ask: Is God's will bound? Does the unwillingness of the sinner to be saved spell defeat for the Almighty? Does the iron wall of man's opposition stay the Lord? Is His resolve to save a man shattered upon the rock of man's stinking pride, arrogance, and contempt? Don't say that I speak too disparagingly of man. He is a creature with a stiff neck, with a heart of stone, with a mouth full of dreadful curses, with a tongue under which lurks the poison of asps, with a throat that is an open sepulchre, with feet swift to shed blood, with a mind imagining vain things. In a word, he is a creature incapable of saving good, and inclined to all evil. Dead is he in trespasses and sin. Does the stony heart of this man constitute the rock that resists the hammer-blows of God's grace, the rock with which His will collides and is dashed to fragments? Nay, my friend, there is no such rock. The stony heart of man defeat God, Him who measured the waters in the hollow of His hand, meted out heaven with a span, comprehended the dust of the earth in a measure, and weighed the mountains in scales and the hills in a balance, Him before Whom the nations are nothing; Him, the incomparable God, Who bringeth the princes to nothing and maketh the judges of the earth as nothing? Isa. 40. This God overruled by the will of man, receding when man advances, proceeding only when man deigns to let him pass? Nay, it cannot be. How preposterous the very idea! No heart so hard, that He cannot break. No will so stubborn that He cannot bend. No sinner so dead that He cannot revive. No sinner so proud that He cannot debase. No heart so filthy that He cannot cleanse. No sinner so lost that He cannot save. No sinner sunken so low that He could not raise up and set in heaven with Christ. However, He hath mercy upon whom *He* will have mercy, and whom *He* will He hardeneth. The one believes, repents, and cries for mercy, because God so wills. And another resists, hardens his heart, says *no* to the Almighty, and perishes in his sins, because He so wills. The electing and rejecting God is supreme. Will any true lover of God care to main the contrary? Again I say that I cannot conceive of him doing so.

(2) *The objections raised against this doctrine weighed.*

a) It is said, that the doctrine to the effect that God, according to His own purpose and for a reason in Himself, to wit, His own good pleasure, chooses one and rejects another, is inconsistent with divine justice. The apostle dealt with this objection. That he did so proves conclusively that the views we champion are actually his. Otherwise it could never be explained why he should raise and remove the aforesaid objection immediately upon having quoted from the discourse of the prophet Malachi the words, Jacob have I loved and Esau have I hated. "What shall we say then? Is there unrighteousness with God?" is the question the apostle now puts. And his answer: "God forbid. For He said to Moses, I will have mercy on whom I will have mercy, and I will have compassion on whom I will have compassion . . . . For the Scripture saith unto Pharaoh, Even for this same purpose have I raised thee up, that I might show my power in thee, and that my name might be declared throughout all the earth." Both passages are from the book of Exodus (9:16; 33:11). The purpose of the apostle is obvious. He sweeps away the objection by showing that Scripture and thus God Himself unmistakably declares that He hath mercy on whom He will have mercy and hardeneth whom He will unto His glory. What God actually does, does unto His everlasting glory, such is the implication, is, must be, just. So, then, what the apostle would bind upon our hearts is that, whereas God according to His own purpose, for a reason in Himself, and with a view to Himself, *actually* chooses one and rejects, and hardens another, this doing of His is, must be, just. Let this sink deep into your heart, my reader. God's works, including the rejection and hardening of the sinner, are truth and verity, they being performed by Him for a reason in Himself, according to His purpose, and with a view to Himself, to the enhancement of His name, with an eye singled to His glory, with Himself before His eye as the ultimate goal. Consider that He is the highest good, a Being wise and just, the inclusion of all that is good and lovely. Hence, any work of His that has not Himself as its supreme cause and goal falls short of Himself and is vile. Because God ends in Himself, He is the just and the holy God. Such is the reply of the apostle to the objection that sovereign rejection involves God in an unfair treatment especially of those whom He wills to reject and harden. The apostle's reply does not satisfy you? So, then, it is not enough for you to know that, whereas it is actually the way of God to

have mercy on whom He will have mercy, and to harden whom He will, Paul's doctrine of a sovereign election and rejection is, must be, consistent with divine justice? Consider that what you set aside is God's very own appraisal of His doings, yea, of Himself. You dare say to God that His appraisal of Himself is wrong? You, finite creature of the dust, dare to sit in judgment over God?

b) Another objection raised against an sovereign elective grace is that it is incompatible with human responsibility. This grievance, too, was advanced by the enemy of the truth who rose before the eye of the apostle. It again shows that the doctrine of the preceding verses is: God chooses one and rejects another because *He* wills. The form in which the apostle has the objector cast his complaint is: "Why does He yet find fault? For who hath resisted His will?" The reasoning here is plain: If it be true that the destiny of man is in the almighty hand of God, if it is not of him who willeth, nor of him that runneth, but of God that showeth mercy, if one believes because God saves him; if another remains impenitent because God hardens him, and is lost because God fits him for destruction, if man's state and destiny depend on God alone, — how can He find fault, that is, how can He blame man and hold him responsible? For who can resist His will? Observe that the objection is precisely the one being urged against our doctrine of the character of the elective grace of God. Let this set you to thinking. It shows that we are in exceedingly good company, in the company of no less than Paul.

"Who hath resisted His will?" The objector then has grasped the force and implication of the apostle's reasoning. The question is, however, whether the doctrine of the preceding verses yields this conclusion. And the answer: In the mouth of the objector the complaint, "No one can resist His will" is vile slander. What the objector means to say is that the reprobated sinner is hardened irrespective of what he can do about it, is hardened therefore against his own good will and better self. If God would only withdraw and permit this better self to assert itself, the hardened one would obey and not rebel. The sinner, according to the reasoning of the objector, is being compelled to say *no* to the Almighty, though he would say *yes*. Hence, God cannot find fault. What has the apostle to say to this? Nothing directly. He could have replied: Thou, O man, canst not resist God's will in the sense that thou, being hardened by God, canst will to do nothing else but harden thyself and say *no* to Him. Thy will is only evil as thyself. With thy whole being, with all the power that is thine, dost thou pitch thyself against God. He therefore finds fault with thee, holds thee accountable. For thy rebellion is wanton, wilful, unrestrained, unfettered.

Verily, though hardened, man is the subject of his rebellion, and behaves in agreement with his nature. With such amazing freedom does he sin, so far is he from being able to detect the power of the Almighty over and in him as something foreign to himself, that he denies the existence of God. Ask a man who persists in his unbelief why he continues to say *no* to the Lord, and his answer will not be: God hardens me, but, I will not believe, I hate God and refuse to come to His service.

That the apostel knew how to meet the aforesaid objection, is evident from the following passage taken from the first section of his epistle: "Who knowing the judgment of God that they which commit such things are worthy of death, not only do the same but have pleasure in them that do them. Therefore art thou inexcusable, O man, whosoever thou art that judgest: for wherein thou judgest another, thou condemnest thyself; for thou that judgest doest the same thing," Rom. 1:32-2:1. So then, the express declaration of Scripture is that the rejected sinner, though hardened and fitted for destruction by God, is nevertheless inexcusable, and is thus being held accountable for his moral state. Though hardened by God, man sins as a free moral agent. If you ask, How can this be? I must reply that I know not. What Scripture here presents is no contradiction but a mystery, which for this reason defies our powers of penetration. Deny either that man is at fault, or that God hardens him, and the mystery vanishes into thin air. The exponents of the theory of a well-meaning offer of salvation to all men, of the theory that God wills to save all, that Christ died for all, of the theory that a sinner of himself can believe, — I say, the exponents of these various theories have no mystery.

"How can He find fault. For who hath resisted His will?" Let us now attend to the apostle's reply to this question. Consider, that the question is rhetorical and may therefore be converted into a positive statement thus: God cannot find fault, for no one can resist His will. The opponent feels certain that the objection he now raises compels the apostle to concede that his doctrine is inconsistent with human accountability and therefore shall have to be relinquised. But the apostle is not to be silenced. In replying, however, he purposely refrains from cavilling with his opponent about the matter of human responsibility, for the reason that all such complaints rise not from a sincere perplexity, from an earnest desire to know the truth about the matter, but from a stinking pride that dares to cavil with God, and challenge His claim upon His moral creatures. Grievances they are that spring from a sinful unwillingness to believe that with God there can be no unrighteousness, from a vile stubbornness that against better knowledge refuses to concede that whereas God is God, and man His creature, a thing formed, God can do with man according as He wills. The apostle, therefore, frames a retort designed to rebuke the opponent's stinking pride and to expose the blasphemous root-thought from which the complaint springs (read Romans 9:20-23) — the root-thought,

namely, that God hath no right to do with His moral creatures as He pleases. Essentially this complaint is like unto the one first raised: "Is there unrighteousness with God?" Attend now to the apostle's reply: 'Nay, O man, who are thou that repliest against God? Shall the thing formed say to him that formed it, Why hast thou made me thus?" It is to be noticed that the apostle here judges the opponent out of his own mouth. The opponent had thought to overturn the apostle's doctrine by the complaint, "Who can resist His will?" Just so,' such is the force of the apostle's reply, 'in the right sense (not in the sense in which the opponent meant it) no one can resist His will. When He hardens, the sinner can will to do nothing else but harden himself. Hence, thou, O man, art but clay in the hands of God. Being clay, it behooves thee to hold thy peace.'

"Who are thou that repliest against God . . . . " Let every opponent of Paul's doctrine seriously ask himself this question. Let him ask, who am I that dare to set my mouth against Heaven and say, There is unrighteousness with God. Who am I that dare to challenge God's claim upon His moral creatures. Who am I that have the vile courage to call God to account. Indeed, who are thou, O man. Consider for a moment who thou art: a vile lump of clay *by thyself,* impotent, lifeless, without power to make anything of thyself at all, either a vessel unto honor, or a vessel unto dishonor. Consider, that thou canst not as much as harden thyself except the Almighty hardens thee. In God thou dost live, move, and have thy being. Thou are creature, the issue of His will. Even as a vile sinner thou dost come forth out of the womb of divine providence. In a word, by thyself, thou art clay. Thy cavilling with God, how utterly preposterous! It behooves thee to hold thy peace and to extol the adorable sovereignty of thy Maker. For thou art clay. Yet thou openest thy mouth, thou a vile lump of clay, to criticise God, to accuse Him of unrighteousness, to challenge His claim upon thee, to say to Him, Why hast thou made me thus? Unbelievable! O man, thou art clay. Tell me, asks the apostle, hath not the potter power, that is, right over the clay, of the same lump to make one vessel unto honor, and another unto dishoner? O man, have you ever heard of anyone challenging the right of the potter over the clay? Would it not among men be considered the height of the absurd for anyone to deny that the potter has this right? And would it not be considered the height of folly and arrogance for the dishonorable vessel, a mere lump of clay, to say to the potter, "Why hast thou made me thus?" And yet, O man, thou repliest against God, sayest to Him, "Why hast thou made me thus."

What, then, is God's very own answer to him who challenges His right over His moral creatures and insists that with Him there is unrighteousness because He exercises His divine prerogatives over man as his sovereign Maker? It is this: Consider, O man, that with me there can be no unrighteousness as I am holy God. Consider, further, that I am thy sovereign Creator and therefore have a right to do with thee according to my will. Therefore, be still and bow before the sovereignty of thy Maker. Humble thyself under my mighty hand. Extol My sovereignty, My glories, as thou beholdest them in the face of My Son, Christ Jesus. Doing so, thou hast within thyself the evidence that thou art a vessel of mercy prepared unto glory.

O man, will you continue to denounce the adorable God because you cannot reconcile His perfect doings with your corrupt conceptions of what is right and proper for Him to do? Not satisfied with God *as He is,* you try and improve upon him. Improve, upon God, and you get a monstrosity.

So then, He hath mercy on whom He will have mercy, and whom He will He hardeneth. It means that the relation He sustains to sin is causal. He hardens first, and as a result the sinner hardens himself. The exponents of the theory of the free will of man reverse this. Man first hardens himself and as a result God hardens him. The very fact, however, that the apostle insists that God may do with His moral creatures as He pleases proves that His hardening the sinner is the cause of the sinner hardening himself. The heart of the entire argument of the apostle is that the relation God sustains to sin is causal, active progressive, and not as is commonly held, passive, permissive receding. What is meant is not an *abandonment* of man to a reprobate mind, a withdrawing of the restraining influences of His Holy Spirit, a giving up to the uncounteracted operations of surrounding hardening or perverting influences, but a positive giving up of the sinner to sin through the wickedness of his own heart. Deny this and you overturn the entire argument of the apostle that He hath mercy on whom He will have mercy, and whom He will He hardeneth.

Having brought to the fore and removed the chief objections raised against the God of sovereign mercy and of sovereign wrath, let us now face the question: What may be the real reason for the rejection of this God? And the answer: the very fact that He is supreme, selects one and rejects another because He wills, for reasons in Himself, according to His purpose and unto His supreme and everlasting glory. A God so absolutely sovereign the vile sinner cannot tolerate. So he fabricates himself a God. But what is this God other than an idol that can be taken up, stationed in a corner and stay put; a figurehead if you will, trained to take orders; an ornament, a deified extension of man himself, a God who will talk along with man and say that He selects one and rejects anither for reasons in the creature: man's virtue, faith or unbelief that defies even the power of God. Such a God man makes for himself, a God who selects or rejects according as man wills and unto man's supreme glory. The apostles of a dethroned God have no objection to God casting a man in hell, if only it be conceded that the supreme

reason for Him doing so, is the sinner, his stubborn will. Even in hell the lost one can then glory in himself, shake his fist in the face of God and with the proud Stoic of old say, My will even thou canst not overpower. It is noteworthy that the modern revivalist preaches hell and damnation with a strange ferosity. They preach a Christ, too, a Christ, however, who completes the task of housecleaning begun by man.

Pelagianism represents an attempt to improve upon the hard(?) God of Scripture. Improve upon this God and you get a monstrosity. The men of whom Paul in his epistle to the Romans wrote tried it. But their improvement turned out to be a corruptible man, a bird, a four-footed beast, a creeping thing. Let us quote the passage: "And changed the glory of the uncorruptible God into an image made like to corruptible man, and to birds and to four-footed beast, and creeping things." Does any one suppose that the race of today could do any better than those heathen? Not at all. The made-over God of the Pelagian, that God who wills to save all men head for head but cannot, is a monstrosity. This is plain enough. Consider, that according to the apostles of a dethroned God the supreme reason for a sinner believing is the sinner himself, his supreme will. It means that God cannot save unto His supreme glory. His redemptive labors, therefore, being works that fall short of Himself, must be denominated sin. And a God whose works are sin, is darkness. Further, the God of the apostles of a free will must destroy the wicked because of an inherent impotence to bring them to repentance, so that the perishing of the wicked spells his defeat. In a word, to deny that the electing and rejecting God is supreme is to change the glory of the uncorruptible God into an image made like to corruptible, vile, and impotent man. Improve upon the God of Scripture and you get a monstrosity.

Finally, if the electing and rejecting God is not supreme, a man's salvation depends upon his own capricious will. Though believing today, the assurance is lacking to him that he will still be cleaving unto Christ on the morrow. Even with the gates of heaven within sight, he may still plunge back into hell. The theory we expose, it is plain, renders everything uncertain. It is a theory that genders not peace but anxiety, not joy but grief, not hope but despair, not humbleness but stinking pride. How different the disposition of a man who firmly believes that the electing and rejecting God is supreme, the creative cause of his salvation, his Almighty Redeemer, Who loves him because He wills, for a reason in Himself. This man has rest for he rests in God.

Man by himself is nothing. God is all. He is supreme. His power is infinite. He saves to the uttermost a vile sinner by himself hopelessly lost, whose only hope therefore is God. Knowing himself as claimed by a God of sovereign mercy, the redeemed one has peace, and joy unspeakable, and he glories in the cross and will glory in God forever more.

Because He is supreme God, John the apostle hears every creature which is in heaven and in the earth, and such as are in the sea and all that are in them, saying, Blessing and honor and glory, and power, be unto Him that sitteth upon the throne, and unto the Lamb forever and ever.

Preach sovereign election and rejection in and out of season, and the flock you pastor will soon be crying out the praises of God. Keep silence about this truth, and the praises of God will soon die on your own lips and on the lips of the sheep over which you have been set.

G. M. O.

GELOOF IN GODS VADERLIEFDE

Wil gelooven in de liefde
Van uw Vader en uw God;
Rustig in Zijn handen leggen
Uw geheele levenslot.
Wil Hem kennen in uw wegen,
In uw voorspoed, in uw smart;
Leg voor uwen Vader open
Iedren schuilhoek van uw hart.

Wil gelooven in Gods liefde,
Als Hij blijdschap u bereidt,
Als uw pad door groene weiden
En langs stille waat'ren leidt.
't Is genade voor genade
Wat zijn Vaderhand u biedt;
't Is alleen om Jezus' wille,
Dat u zooveel goeds geschiedt!

Wil gelooven in Gods liefde,
Die het hart vervult met vree!
Zij zijn weg ook door de diepte
En zijn voetstap door de zee.
O, geloof in 's Vaders liefde,
Hoe de storm ook woeden moog;
't Is zijn onverbreekb're trouwe,
Die u opvoedt naar omhoog.

Ja, eens eindigt uw gelooven,
Als g' aanschouwt in heerlijkheid,
Wat Gods nooit volprezen liefde
Voor de Zijnen heeft bereid!
Eeuwig zult gij Hem dan danken
Voor uw aardschen pelgrimstocht;
Eeuwig roemen in Zijn liefde,
Die g' op aard gelooven mocht!

ANNOUNCEMENT

A special meeting of the Reformed Free Publishing Association will be held Monday, May 9, at 7:45 o'clock in the basement of the Fuller Ave. Church.

Rev. B. Kok will give a speech.

Het Oordeel Van Nederland

Zooals de meesten van onze lezers ongetwijfeld wel weten, heeft de Reformed Free Publishing Association een aantal exemplaren van ons boek "Genade Geen Aanbod" naar de leiders der Gereformeerde Kerken in Nederland verzonden, met name naar predikanten, kerkeraden en redacties der verschillende bladen, met verzoek om bespreking. Hetzelfde deed onze Zendingscommissie met "Drie Scheuren" en met eene lezing, die we enkele jaren geleden gehouden hebben over het onderwerp: "De Plaats der Verwerping in de Prediking des Evangelies."

We verheugen ons over de belangstelling, die de Gereformeerde broederen in het oude Vaderland in deze werkjes getoond hebben. Een duizend exemplaren werden van de eerste twee genoemde boekjes verzonden en van het laatstgenoemde ongeveer acht honderd. Men toonde eerst reeds zijn belangstelling door om meer exemplaren te verzoeken, zoodat er nog enkele honderden meer verzonden moesten worden. Van "Genade Geen Aanbod" werden zelfs ongeveer zestien honderd verzonden. Maar ook werd de zaak met tamelijk warme belangstelling besproken, zooals ons gebleken is uit onderscheidene brieven, die ons door ambtsdragers en leden der Gereformeerde Kerken werden toegezonden, zoowel als uit vele recencies in verschillende bladen uit schier alle hoeken van Nederland. Dat er belangstelling is voor de zaak bleek mij nog uit een brief, dien ik juist vanmorgen ontving (14 April) en die luidt als volgt:

"Mij is bekend geworden, dat U ter beschikking stelt het boek van Ds. H. Hoeksema 'Een Kracht Gods tot Zaligheid,' alsmede 'Drie Scheuren.' Het zou mij daarom aangenaam zijn, indien u mij van beiden een exemplaar zoudt willen toezenden. Gaarne ben ik bereid de kosten te betalen. Deze boeken hebben hier in Holland zeer veel belangstelling."

Deze brief is van P. J. Van W., Voorburg, Nederland.

Dit is reeds op zichzelf een oorzaak van blijdschap. Het doet, in tegenstelling met de houding, die men ten onzent in de Christelijke Gereformeerde Kerken sedert 1924 heeft aangenomen, weldadig aan, als men uit het oude Vaderland mag hooren, dat er althans belangstelling is voor eene zaak, die het hart raakt der Gereformeerde waarheid. Hier hebben we altijd aan een doovemans deur geklopt, niet alleen vóór maar ook na 1924. Toen we vóór 1924 over deze dingen spraken en schreven, spande men alle krachten in om ons uit de kerken te bannen. Bespreking wilde men niet. "Hoe krijgen we hem er uit?", om nog eens aan te halen uit een gesprek over ons destijds in Holland, Mich., gehouden, werd de groote vraag. Door deze vraag werd geheel de controvers toen beheerscht. En op die vraag heeft men ook een antwoord gevonden. En ook nadat we uit den kring der Christelijke Gereformeerde Kerken gestooten waren, liet men ons maar spreken en schrijven. Men gaf ons nooit antwoord. In scherp contrast met deze houding staat de belangstelling, die men in Nederland heeft getoond in onze zaak. En daarmede zijn we blij.

Intusschen zullen onze lezers ook wel belang hebben, om te vernemen, welk oordeel men in Nederland over ons heeft uitgesproken in verband met de boekjes, die verzonden werden. Daarom zullen we verschillende van de voornaamste recensies, die ons werden toegezonden, zoowel als gedeelten uit brieven van Gereformeerden uit Nederland, in ons blad publiceeren. Het is ons onmogelijk, om alles weer te geven, daar dit te veel plaatsruimte zou eischen. Doch we zullen genoeg aanhalen, om onzen lezers een totaal-indruk te geven van het oordeel der Nederlandsche theologen over onze zaak. Hetgeen eerst door Dr. A. Kuyper en Ds. Joh. Rietberg geschreven werd, hebben onze lezers reeds onder de oogen gehad. Ook de recensie van Dr. Greydanus lazen ze. En hetgeen door Dr. Impeta van Kampen werd geschreven, naar aanleiding van een door hem geschreven en door Dr. De Jong alhier overgenomen artikel, over "Genade Geen Aanbod," hebben we hier in den breede besproken. We hebben sedert die artikelen verschenen nog veel meer ontvangen, iets waarvan we ook voor de aandacht van onze lezers willen brengen.

Allereerst laten we hier volgen een artikel, dat in de *Franeker Kerkbode* verscheen van de hand van Ds. J. D. Wielenga:

"Een Kracht Gods tot Zaligheid.

"Slechts aarzelend willen we eenige opmerkingen maken aangaande het onderwerp 'Een Kracht Gods tot Zaligheid.'

"De zaak is deze.

"Eenige jaren geleden werd er een harde strijd gevoerd in Amerika in de Chr. Geref. kerk, die dezen ouden naam nog altijd heeft behouden, omdat daar geen Doleantie is geweest, en alzoo ook niet een samensmelting van twee kerkengroepen onder den naam van Gereformeerde Kerken plaats vond.

"De uitslag van deze worsteling was, dat eenige broeders uit de kerk werden verwijderd, onder wie behoort Ds. H. Hoeksema.

"Men zal vragen, wat de oorzaak en inzet van den strijd was.

"De noodige gegevens staan ons daarbij niet ten dienste, en het is verre van ons, ons in dien strijd te mengen. Doch ons werd ter bespreking gezonden een werk van Ds. Hoeksema, dat ons iets van den ernst der worsteling doet zien. En om niet onvriendelijk te schijnen, willen wij ons aan die bespreking niet onttrekken.

"De volledige titel is: 'Een Kracht Gods tot Zaligheid of Genade Geen Aanbod'.

"Zeer in den breede licht Ds. Hoeksema deze kwestie toe; zoo zegt hij op blz. 7: 'dat genade juist heel geen zaak van aanbod of aanname is, maar van de on-

wederstandelijke werking des Geestes van onzen Heere Jezus Christus'. En op blz. 16: 'En ons verschil met de officieele uitspraak der Christelijke Gereformeerde kerken staat zoo, dat zij leeren en wij loochenen, dat die prediking des Evangelies voor alle menschen *genade* is'.

"Natuurlijk is met genade niet bedoeld de zaligmakende genade, want de Chr. Ger. kerk ontkent ook beslist, dat de prediking aan alle menschen het behoud brengt; maar de zaak draait hierom: 'brengt de prediking van het Evangelie aan alle menschen, ook de niet-uitverkorenen, een genade, zij het ook, wat men genoemd heeft een algemeene genade, of niet?' Ds. Hoeksema zegt, in tegenstelling met de kerk, die hem heeft uitgestooten: 'Wij houden . . . . staande, dat de prediking des Evangelies genade is *alleen* voor de uitverkorenen, dat ze voor de verworpenen niet anders is en nooit anders kan zijn dan een oordeel en reuke des doods'.

"Reeds uit het aangehaalde blijkt wel, dat het in den grond gaat over de kwestie, welke Dr. Kuyper indertijd 'gemeene gratie' heeft genoemd in zijn driedeelig werk onder dien titel.

"Dit wordt ons nog duidelijker in twee brochures, die ons ook ter bespreking werden gezonden, en eveneens door Ds. Hoeksema geschreven: 'Drie Scheuren in het Fundament der Gereformeerde Waarheid' en 'De Plaats der Verwerping in de Verkondiging des Evangelies'.

"De zaak, die Ds. Hoeksema hier ter sprake brengt, is uiterst belangrijk, en is niet in een kort artikel in een kerkbode te behandelen. Maar tweeërlei is ons na zeer ernstige lezing dezer drie brochures vooral duidelijk geworden:

"Ten eerste, het zou een onderzoek waard zijn door een commissie van hooggeleerde heeren, of het verschil tusschen Ds. Hoeksema en de Chr. Geref. kerk wel waarlijk een principieel onderscheid is; wij kregen telkens den indruk, dat de Chr. Ger. kerk niet loochenen kan, wat Ds. Hoeksema verdedigt, en omgekeerd. Maar de terminologie is verschillend, en moet somtijds misverstand wekken.

"Toen wij dan ook het werk hadden doorgelezen en telkens aanteekeningen hadden gemaakt, kwamen wij ten slotte bij de door Ds. Hoeksema aangehaalde recensie van den eersten druk van zijn boek door Prof. Greydanus in 't Ger. Theol. Tijdschrift. En inderdaad vonden wij in die recensie op zeer bedachtzame wijze gezegd, wat ook gedurig bij ons was opgekomen. Prof. Greydanus zegt, dat het aankomt op scherpe begripsbepaling; ook, dat de term 'algemeen welgemeend aanbod van genade of heil aan allen' niet in de Schrift voorkomt; ook dat de vraag moet worden gedaan, of het niet beter is, om dien term niet te gebruiken, en althans te onderzoeken, of hij wel goed en schriftuurlijk is.

"In zijn antwoord op deze recensie merkt Ds. Hoeksema weer op, dat dan het onderzoek zou moeten loopen over heel het leerstuk der zoogenaamde gemeene gratie.

"Dit brengt ons tot onze tweede opmerking: wij zijn met de gemeene gratie nog niet klaar. Te zeggen, dat ze als leerstuk in onze belijdenis wordt geleerd, is aanvechtbaar, zooals Ds. Hoeksema in zijn brochure 'Drie Scheuren' aantoont. En toch kunnen wij ons niet aan den indruk ontworstelen, dat Ds. Hoeksema in wezen hetzelfde aanvaardt als door de uitdrukking gemeene gratie wordt gezegd, maar hij het anders noemt. Indien deze indruk juist is, zou de strijd meer gevoerd zijn over woorden en uitdrukkingen dan over beginselen.

"Het geeft geen pas, dat wij de beslissingen der Chr. Ger. kerk zouden becritiseeren; en dit kan ook niet, omdat wij alle bescheiden niet hebben; en dan ware het nog de vraag, of wij daartoe in staat zouden zijn. Maar wij krijgen toch bij het lezen van de drie brochures de gedachte: Ds. Hoeksema moge eenzijdig staan tegenover de leer der gemeene gratie, en zich meermalen sterk uitdrukken, maar hij is toch een vurig belijder van onze Gereformeerde symbolen, en in elk opzicht het tegendeel van remonstrantsch.

"Zou het inderdaad onmogelijk zijn, dat deze kwestie nog eens werd onderzocht en misschien de scheur werd hersteld? J. D. W."

Voor de vriendelijke bespreking van de hem toegezonden boeken zeggen we Ds. Wielenga hartelijk dank.

Het is, zooals wel te begrijpen is, niet ons doel, om elk der recensies in bespreking te nemen. Daarom slechts enkele opmerkingen.

In de eerste plaats zou het werkelijk wel een onderzoek waard zijn of het verschil tusschen ons en de Christelijke Gereformeerde Kerken slechts een kwestie van terminologie is of dat er principieel verschil bestaat. Het is mijn overtuiging, dat een eerlijk onderzoek dan wel tot de slotsom zal leiden, dat er werkelijk principieel verschil bestaat, en dat het niet slechts een woordverschil betreft. Maar, als het onderzoek tot deze conclusie geleid zou hebben, zou het ook nog moeten loopen over de vraag, aan welke zijde nu de waarheid in dit geding is. Als we eens zoover zouden kunnen komen, dat we een ernstige en diepe, grondige studie wilden maken van de kwestie der Gemeene Gratie (want hierover loopt het geding), dan zouden we reeds heel wat verder zijn.

Daarom ben ik ook blij van Ds. Wielenga te lezen, dat hij begrijpt, dat we met de gemeene gratie nog niet klaar zijn. Ook hierom ben ik blij, dat hij toegeeft, dat de bewering, alsof de gemeene gratie door de Gereformeerde belijdenis zou worden geleerd, aanvechtbaar is, en dat hij acht, dat ik dit laatste wel heb aangetoond in mijn "Drie Scheuren." Zoo is er hoop, dat we de zaak nog eens grondig kunnen bespreken.

En ofschoon Ds. Wielenga zich begrijpelijkerwijze niet in dezen strijd wil mengen en ook geen oordeel wil uitspreken, toch waardeer ik ook het oordeel van hem,

dat ik een vurig belijder ben van onze Gereformeerde symbolen. Dat is veel waard.

Trouwens, dit laatste heeft de Christelijke Gereformeerde Kerk in haar Synode van 1924 ook feitelijk gezegd. En het wordt ten onzent hoe langer zoo meer erkend, dat wij wel waarlijk zuiver Gereformeerd zijn.

Het vreemde, en ook het vreeselijke van de zaak is, dat men ons desniettegenstaande heeft uitgeworpen. En dat wel op grond van de dingen, die ik schrijf in mijn "Drie Scheuren."

En uit hetzelfde werkje wordt het Ds. W. duidelijk, dat ik een vurig voorstander ben van de Gereformeerde Belijdenis.

Sapienti sat!

H. H.

De Kennisse Gods

V

I Corinthe 1:13.

Met een enkel woord wezen we er op, hoe het naar Gods Woord wel duidelijk is, dat in den staat der rechtheid alle dingen er op aangelegd waren, om den eersten mensch, door middel van al het geschapene, te leeren en te doen zien, dat er een zekere progressie waar te nemen viel in het werk van den Schepper.

Op alles te wijzen, wat de Heilige Schrift ons dienaangaande biedt, zal, met het oog op deze schier allesomvattende studie, voor ons, die slechts een korte schets wenschen te bieden, wel onmogelijk mogen worden geacht.

We wezen dan ook enkel en alleen op de wijze, waarop God de Heere de dingen schiep in de opeenvolgende dagen. De orde was, zoo hebben we gezien, zeer in het oogloopend. Zelfs meenen we op goede gronden te mogen concludeeren, dat die orde een opvoedkundig karakter droeg, met het oog op den mensch, gelijk we hebben aangetoond.

Wel was de mensch geschapen, dat hij de samenhang der dingen, zoowel als hunne onderlinge relaties zag, maar dat neemt toch niet weg, dat die kennis niet compleet was. Zijn eigen onvolledigheid leert hij, zoo komt het ons voor, eerst dan verstaan en gevoelen als hij de dieren tot zich ziet komen, geschapen naar hunnen aard, in paren, die hem de onvolledigheid van zijn eigen bestaan in hem wakker roept. Ziende dat alle wezens, zooals deze tot hem kwamen, paren waren, werden zij middel, waardoor het begeeren naar een wezen, dat tegenover hem stond, hem deed verlangen naar de vrouw, welke God de Heere hem schonk.

Sterker komt dat nog uit, in verband met den Schepper, die hem dadelijk voor de Anti-these plaatsend, hem onderricht dat er een strijd op handen is, dat er een vijand zal komen, tusschien wien en tegenover wien hij positie zal moeten kiezen. Wordt hij gewaarschuwd van te zullen verliezen, wat hem als het hoogste goed alleen mocht bekoren en dan wel zoo, dat met liefde tot den Eene, zijn haat tegenover den andere tot openbaring moest komen.

Dat de Satan tot Eva eerst kwam, doet hier niets af of toe. Evenmin, gelijk wel eens werd gezegd, dat het een slang was, die tot de vrouw kwam, alsof daar de oorzaak der zonde uit verklaard zou kunnen worden. Het Woord Gods tegenover het woord van het schepsel moet hem doen beslissen voor het eerste.

Natuurlijk zou het, gelijk we zeiden, niet zoo gemakkelijk zijn geweest voor den verleider om direct gehoor te vinden bij den man, reden waarom hij dan ook door Adam's eigen vleesch tot hem komt en niet, zooals bij de vrouw, door de slang, maar in die verzoeking als zoodanig lag daarom toch zijn val nog niet besloten. Op het innerlijk leven van den mensch had de booze alsnog geen macht. Hierbij mag niet worden vergeten, dat ook de val der vrouw diende en middel werd, waardoor zijn kennis aangaande het karakter en doel en gevolg der eerste zonde hierdoor te duidelijker in het licht traden.

We kunnen ons dan ook niet vinden in de voorstelling die wil, dat Adam uit liefde tot zijn vrouw en in haar uit liefde tot zichzelf, zoo gemakkelijk kon komen tot den voetval voor Satan. Met deze meerdere kennis van wat reeds plaats gegrepen had met Eva, zal zeer zeker het verbod des Heeren hem nog scherper voor oogen hebben gestaan, en de strijd om getrouw te blijven, hem eer gemakkelijker dan moeilijker zijn geweest.

In dit opzicht staan beider zonde op voet van gelijkheid, doordat in beider geval er voldoende kennis was omtrent al wat God in dezen geopenbaard had.

Zonde naar haar wezen kan dan ook nooit verklaard uit gebrek aan kennis.

Onze tijd maakt zichzelven diets, dat meerdere kennis dient tot het bouwen van 's menschen karakter om dan langs dien weg de zonde te fnuiken. Karakter heeft met zonde en genade niets uitstaande, juist omdat het niet ethisch van aard is. Dat had met de eerste zonde absoluut niets uitstaande. Kennis zonder meer was ook in onze ouders (Adam en Eva) geen deugd. Het is dan ook met beiden, Adam en Eva, zoo, dat zij in geen enkel opzicht zich verontschuldigen door op gebrek aan kennis te wijzen als de reden voor den val. Immers komt de zonde over ons geslacht, doordat de mensch in den weg van het begeeren van wat hij wist niet te mogen willen, toch besluit tot datgene wat zijn verstand in hem veroordeelde. Dat de zonde gedacht zou kunnen worden, als iets waarover de wil geen besluit zou kunnen nemen, is ondenkbaar, evenals het ondenkbaar is dat 's menschen wil niets meer zou zijn dan een zekere aandrift die niet onder zijn controle stond.

Zoo toch mogen we ons het zielkundig proces der eerste zonde niet denken.

Als ons aller moeder de vrucht van den boom der kennisse des goeds en des kwaads aanziet, dan gaat

het er niet om of die vrucht, welker aanblik schoon was op zichzelf, iets verdervends verborg, want dat deed ze zeker niet, doch eer ze viel, zag zij dat die boom en zijn vrucht goed was tot spijze, en moet zij toch zeker ook het gebod hebben gezien, dat de Heere boven den boom geschreven had, moet zij hierbij doordat haar verstand wist, dat de overtreding van dit gebod niet goed was omdat het tegen God inging, haar wil nochtans den vrijen teugel hebben gelaten, door te begeeren wat zij ook wist, dat door haar verstand reeds geoordeeld was.

Feitelijk is het ook nu na den val nog niet anders. Zegt de dwaas niet in zijn hart: Er is geen God, nadat hij eerst dien God heeft begeerd? Neen, maar juist wat zijn verstand denkt, wil hij, en omgekeerd, wat hij graag wil, bepaalt de richting van gansch zijn leven.

En juist de mensch bij wien het aan kennis, noch ook aan het getuigenis des Geestes ontbreekt, moet naarmate hij van God afweet, en waardoor het hem meer inspanning kost zich aan dat niet te ontkennen en te loochenen getuigenis te ontworstelen, ook al zal hij zijn wil des te meer verzetten, zich verharden. Hij heeft natuurlijk wel kennis. Hij weet wel, dat er een God is, ook dan zelfs wanneer hij tegen beter weten in er maar op los liegt, iets dat de waarheid bevestigt, dat er in den stricten zin des woords geen Atheisten zijn wat zij dan ook beter weten dan wij in staat zijn hun te vertellen. Maar wat een mensch ook moge weten, wordt daarom nog niet door hem gewild, wordt, zooals hij van nature is, ook nooit door hem begeerd. Neen, erger nog, als ge hem gaat vermanen acht te slaan op hetgeen God van Zich openbaart in Zijn Woord, wordt datzelfde Woord juist middel om zijn niet willen en begeeren in helderder daglicht te plaatsen. En we verstouten ons door te beweren, dat, als ge hem zoudt voorhouden, wat ge niet wilt begeeren dat kunt ge ook niet willen begeeren, hij dat zelfs niet zou willen toestemmen. Wij hebben het hier nu niet over iemand in wien door 's Heeren genade in beginsel een vernieuwde wil aanwezig is, maar over iemand die buiten de genade staat. Daar is dan nog wel verschil tusschen den een en den ander, men openbaart zich ook in dezen niet gelijk, veel hangt af van opvoeding en plaats die men inneemt in het leven, het eigenbelang, dat ook in dezen vaak een rol speelt, en nog zooveel meer, maar principieel verschil is er nooit.

Het verschil omtrent de kennisse Gods is en blijft enkel en alleen of we genade hebben ontvangen. Die kennis moet, zal het waarde voor ons hebben en vrucht afwerpen, gegrond zijn in de liefde. Zij zal de kennis der vriendschap moeten zijn, waardoor wij God kennen als het hoogste Goed, en in dat kennen ook Hem begeeren en willen. En dat kan nooit anders tenzij we eerst door het licht van Gods genade verlicht zijn. Nooit zoo, dat we nu eerst naar de werken Gods in de natuur ons wenden, alsof we daar de gedachten Gods zouden kunnen opvangen, ook al is het waar, dat ons door die openbaring alle onschuld wordt ontnomen, dat boek der schepping blijft ons een raadsel waar we ten slotte geen raad mee weten. Wie dat nu toch wil en doet, krijgt natuur-godsdienst en is den heiden gelijk, die of het schepsel of een beeld van het schepsel aanbidt. Eigenlijk wordt dan ook alle rationalisme uit de natuur-godsdiensten geboren.

Zullen we het licht opvangen uit de schepping, dan kan dat alleen, wanneer we zelf eerst geestelijk verlicht zijn, het licht der genade in ons werd ontstoken. En daarna in Uw licht, dat is in het Licht des Woords, zien wij het licht.

Dan past het licht in ons, door den Geest daar gewerkt, bij het licht van dienzelfden Geest, zooals Hij dat wierp in den spiegel van dat Woord. Dan pas kunnen we God kennen zooals Hij is.

Die kennis nu wordt bepaald naarmate we recht en minder recht voor dien spiegel staan. Niet zoo, dat we dan God *zien*, maar wel *zoo*, dat we uit dien spiegel het lichtbeeld opvangen, dat de Heere daarin teekende. Onze verhouding tegenover, en ons staan voor dien spiegel, bepaalt eigenlijk al onze kennis. Het is dat licht in dien spiegel, dat ons doet zien wie en wat God is, en wie en wat wij zijn. Het allereerste wat we leeren zien is, dat God is goed, rechtvaardig, heilig, en een vertoornd Rechter, Die wrake zal doen over alle ongerechtigheid en zonde en, in de tweede plaats, zien ook wie wij zelf zijn en naarmate we dichter bij den spiegel ons bevinden, wordt ons dat hoe langer hoe meer duidelijk en wordt ook het beeld, dat we zien scherper. Nooit zoo, dat we door dat blikken in dien spiegel, toch God de Heere zouden begrijpen. Het blijft ook in dezen waar: God is groot en wij begrijpen het niet.

Het is niets bevreemdends, dat de Heere na 's menschen val dan ook dadelijk met Zijn Woord komt. Ook is het duidelijk, dat na het scheppen en de voltooiing van Gods werk, namelijk, het voortbrengen van hemel en aarde, alle dingen nu geschiedenis zullen maken. Hier mag niets worden uitgesloten, ook niet de val en de zonde.

Als de Heere zijn schepsel beproeft, dat is, als Hij den weg voor hem moeilijk maakt om getrouw te blijven, als Hij Zelf in het daarstellen van den boom der kennis des goeds en des kwaads het middel wil gebruiken voor het te voorschijn roepen en tot openbaring brengen der Anti-these, dan spreekt alles als om strijd ons toe, dat de geschiedenis een aanvang kan nemen.

Duidelijk is ook, dat in gansch de schepping de aarde het centrum van het universum is, waar straks Gods Knecht zal geboren worden, welke, wat zijn Vleeschwording betreft, reeds in Adam geschapen was. Zoo verstaan we het eveneens dat de gepredestineerde gemeente in den eersten Adam reeds is geschapen en noodwendig te voorschijn moet komen.

Het staat niet anders met het kruis en alles wat op de vleeschwording is aangelegd en deze dient. Alle dingen zijn ten slotte op Christus aangelegd, Die in de volheid der tijden alles onder *een* zal vergaderen, beide

wat in den hemel en wat op de aarde is. Daartoe en daarom ontvangt de zonde een plaats in den onveranderlijken Raad, die eeuwig zal bestaan.

Wie van Gods werken kennis neemt bij het licht, wat God zelf daaromtrent ontsteekt in Zijn Woord, loopt bij dat alles niet weg. Hij alleen durft het aan, om met het oog op Gods Raad staande te houden, dat de zonde geen ongeluk, Christus' werk geen reperatio is van wat mensch en duivel hebben bedorven, evenmin hunkert zoo iemand terug naar het verloren Paradijs, dat toch nooit terug zal komen.

Neen, hij durft het aan, om alles te brengen onder het eene kopstuk, dat het God Zelf was, Die naar Zijn Raad ook val en zonde gewild heeft tot de verdere en hoogere openbaring van Zijn eeuwig verbond en, in verband met Zijn schepsel, dat het de mensch is, die, terwijl zijn God hierdoor alle eer ontvangt, Zijn God zal leeren kennen, meer dan ooit met Adam, in den staat der rechtheid, het geval is geweest.

Wij houden daarom evengoed staande, tegenover hen die ons voor de voeten werpen, dat door zoo te spreken God tot Auteur der zonde gemaakt wordt, dat in verband met de zonde de auteur het subject blijft van zijn zedelijk-redelijke wilsdaad. Houden ook vol, dat God niet de dader van 's menschen daden wordt. Maar staan er dan vervolgens op, dat de zonde komt uit den raad Gods en Hem niet overviel toen het Satan gelukte den mensch met zich mee af te voeren in het eeuwig verderf, waaruit alleen de genade, die in Christus Jezus is, hem kan verlossen.

Daarom komt er na den val dan ook niet een zekere werking van een algemeene genade Gods, die den mensch zou bewaren, zoodat hij geen duivel kan worden, gelijk men zegt, dat hij worden zou, indien dit niet ware geschied. Dat kan alreeds niet, omdat hij naar zijn wezen nooit verandert, ook dan blijft hij mensch, wanneer hij in het oordeel zal dragen de straf hem door God toegemeten.

Wat verandert is de werking van zijn natuur in tegenovergestelde richting.

Voor Adam was dit niet noodig, daar het wel overduidelijk is, dat hij een begenadigde was, die in zijn val op Christus viel, beter: die door Christus werd opgevangen en in Hem geborgen en begrepen was. Alleen Gods kind toch wordt deelgenoot van Gods verbond en al Zijne beloften. En die eerste belofte was: En Ik zal vijandschap zetten tusschen u en deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen.

De strijd en overwinning worden aan Gods kerk, ook al bestaat deze slechts uit nog maar één huisgezin, aangekondigd. Een strijd, die in dat kleine kerkje zich reeds zal openbaren, en waaruit voor beide het wel duidelijk moet worden, dat het een strijd zal worden, die ten einde moet worden gestreden, zal de overwinning behaald kunnen worden.

En, zooals voor den val het moest zijn, een vertrouwen op het Woord, dat uit des Heeren mond uitging, zoo is het precies weer na den val, om zich op God den Heere te verlaten, om het met Zijn Woord en dus met Hem alleen te wagen.

Door dien weg alleen zou dan een verrijking van Zijne kennis hen geworden, zouden ze trapsgewijze worden ingeleid in het verbond Gods en zouden ook na hen allen, die met hen tot Gods kerk behooren, zooals Hij deze had verkoren, hoe langer hoe meer in Zijn licht, Het Licht aanschouwen.

W. V.

Dr. Bouma Broadcasts His Sympathy And Prayer

On the third of April, according to reports that reached me from different ear-witnesses, Dr. Clarence Bouma, professor of ethics in the Christian Reformed Seminary in Grand Rapids, utilized a large part of the Christian Reformed radio-vesper-service in this city to extend to us, or rather, to broadcast to all the world his feelings of compassion on and sincere prayer for the Protestant Reformed Churches.

I am very sorry, that I have to write: "according to reports." Personally I was not in the city on that particular Sunday, so that I did not have the opportunity to listen to the very interesting talk the professor is reported to have given. Neither was the doctor's sympathy with us profound enough, although it was, no doubt, sufficiently sincere, to offer us a copy of the manuscript from which he was, I surmise, reading his remarks. In fact, we twice approached him in beggar's garb, asking for the much-desired copy. Sincerely believing his utterances of sympathy and prayer, the Revs. G. Vos and B. Kok assured him that they had not been able to take down verbatim all his valued remarks about us and begged him for his own literal copy. But their efforts proved in vain. Even though they began to protest, that ethically the professor of ethics was obliged to grant their request, seeing he had publicly talked about us, and though they expressed their conviction that even a man of the world, that never prays and expresses pity, would not refuse a copy of what he had publicly spoken to the party spoken about, he was not to be moved. According to the above mentioned pastors he even spoke to them, when they called him up to request a copy of his remarks, in a manner that would hardly have harmonized with his attestations of pity and well-meaning prayer for us, had he spoken in the same manner over the radio.

This I deplore, not only for the professor's sake, but also because of the fact, that I must now write my own remarks about his remarks on the basis of partial notes taken while the professor was talking. For, it would not be in harmony with the established tradition of the Standard Bearer if it did not answer remarks

made about the Protestant Reformed Churches.

This lack of literal copy of Dr. Bouma's talk, however, is somewhat remedied by the fact, that more than one was sufficiently interested in his remarks to write them down as he spoke, so that I have access to at least three reports. Besides, it happens that these reports agree in almost every detail in respect to the contents of the professor's speech. If, then, at the mouth of two or three witnesses every word may be regarded established, I am rather safe in claiming that my present appreciation of what Dr. Bouma said is entirely based on fact and truth. To all of which I may add, that Dr. Bouma will be granted full liberty to reveal himself in our paper, should he feel that I misrepresent him, this privilege being offered him on condition, of course, that in such a case he produce a literal copy of his manuscript.

To the point, then.

The occasion of Dr. Bouma's talk was a question he announced to have received: would it not be wise to answer the pamphlet "A Triple Breach"; should it not be answered? The author of the question was, as far as I know, not named. Neither do I know whether the question must merely serve the purpose of a hanger-on for the professor's talk or whether it had its origin in the feeling of a real need, that the pamphlet referred to ought to be met with a reply by the leaders of the Christian Reformed Churches. The reader knows, perhaps, that the undersigned recently wrote a pamphlet on the "Three Points" adopted by the Synod of the Christian Reformed Churches in 1924. Let me remark, by the way, that it is the very first pamphlet that was published from our side on that subject, while long before the publication of it Prof. Berkhof and Rev. H. J. Kuiper had written and published brochures on the "Three Points." Needless to say that I felt a bit surprised that Dr. Bouma could become so excited about our little publication, and that he could accuse us of always harping on one string, while we only harped on the string the Synod of 1924, Prof. Berkhof, H. J. Kuiper and others in the Christian Reformed Churches had harped on before we did. But, perhaps, two factors may be taken into consideration to explain the situation. In the first place, the beautiful music the Protestant Reformed Churches elicit from that one harpstring, in contrast to the discordant notes the former players on the same string produced from it, must have been rather surprising, though it could hardly account for the provocation it seems to have caused. And in the second place, the Mission Committee of the Protestant Reformed Churches distributed no less than ten thousand of these pamphlets and they did so claiming that their work was *mission-work*. Perhaps, it was especially this latter fact that accounts for Dr. Bouma's indignation.

But I am probably doing the speaker an injustice, when I designate the state of mind in which he spoke as one of provocation or indignation. In justice to him it must be said, that he evinced no such state of mind. He stated that he pitied us. Should the pamphlet mentioned above be answered? Is it necessary? No, not at all. Our work should not be considered as endangering the Christian Reformed Churches. Rather ought the Protestant Reformed Churches be considered objects of pity. The professor, therefore, broadcasted his compassion on us. The reason that we ought thus to be pitied is, that we have only one string to harp on while the Christian Reformed Churches . . . . but no, the speaker, as far as I know, did not mention the number of strings on the Christian Reformed harp, neither did he say whether or no they were harping at all. The professor ridiculed the idea, that our Mission Committee considered the distribution of the pamphlet as belonging to mission work, as well as the idea that the Christian Reformed Church could be conceived of as a proper mission-field. But should not the pamphlet be answered for the sake of some Christian Reformed people that might be led astray by it? The professor also considered this possibility, but only to reject it. After all, a few temperamental and sentimental people might, perhaps, be influenced and deceived by the booklet. They would be very few at the very most. And the best cure for them would be to let them go; they would soon enough return to the fold of the Church. People soon get tired of this harping on one string. Even some people in the Protestant Reformed Churches are getting their fill of it. And, therefore, it is not necessary for these sentimental few to answer the pamphlet. But, the professor continued, is it not possible, then, that also some sincere people may be confused and at a loss with regard to the material presented in the "Triple Breach" and should it not be answered for their sake? And again the professor answers negatively. The arguments that are presented in the pamphlet have been refuted repeatedly. Certain it is, that in the booklet the truth is distorted. But let the people read the arguments of Berkhof, Kuiper and Van Baalen. If, then, they are still inclined to accept distortions, let them go! As far as Bouma's attitude to the Protestant Reformed Churches and people is concerned, however, he will not use bitter words against them. Though he will not allow the Christian Reformed Churches to bear the stigma that they are mission-subjects, he will call us brethren in Christ and he will pray for us, that we may come to the knowledge of the length and breadth and height and depth of the truth!

Thus far Dr. Bouma's remarks.

In answering them I will take him at his word and proceed on the assumption that he really and sincerely pities us and prays for us.

I do this, because I cannot call Dr. Bouma a liar, neither can I conceive that he would tell all the world that he bows his knees before the throne of grace in our behalf, if he did not actually do it. One does not lightly speak of compassion, still less of prayer.

But proceeding on this assumption, I have a few remarks to make of which I kindly ask Dr. Bouma to take notice.

First of all, let me emphasize that compassion does not consist in words, but in deeds, and that I have never noticed anything of Dr. Bouma's pity of us. It is a queer way of showing pity, in my estimation, when a committee meets for several days in succession to judge about us and our views without asking us to appear before it or seeking information concerning our views from us personally. Yet, Dr. Bouma was member of that committee and in full agreement with its doings in 1924. It is a queer way of revealing one's pity, when a whole Synod sits in judgment over you and they never summon you to appear before them and give you full rights to defend yourself, though they see you sit in the rear of the auditorium where said Synod assembles. Yet, Dr. Bouma was one of the leading members of that Synod and even made the remark, when I broke the rules and asked for the floor, that I had nothing to do with the point under discussion. It is a queer way of having compassion on one, when a Classis sits in judgment over you and invites an entire faculty to give advice in the matter and that faculty refuses to appear on the floor of the Classis but offers to give advice behind the screen. Yet, Dr. Bouma was member of that faculty and did that very thing. Compassion, Dr. Bouma, is not a matter of empty words, but of deeds.

Secondly, let me remark, that it would be the right manifestation of pity to answer my pamphlet. In his speech Dr. Bouma proceeds from the thought that it is unnecessary to answer the pamphlet, because it will *not harm their little Church!* The Christian Reformed Church will not lose members through it! But this is a very poor way of looking at the matter. It is not the question at all. The question is one of the truth. And if we err and Dr. Bouma pities us, would it not be a true manifestation of pity to reply to our pamphlet and show us where we are erring? I here challenge Dr. Bouma to do it. I challenge him not to come with idle words but to prove that in my pamphlet I distort either the views of Prof. Berkhof or the truth. *He cannot do it.*

Thirdly, it makes a poor impression to broadcast one's sympathy and trumpet about that we are praying. We should not publish our compassion, and we should pray in secret and not tell all the world about it. Rather than stand before the radio and broadcasting that he is praying for us, let him go into his closet and do it. Dr. Bouma knows what our Lord says about those that like to pray in public. Might this not also apply to those that broadcast their brotherly spirit and prayerful attitude to all the world?

Fourthly, let me assure Dr. Bouma that his pity is wholly misplaced and superfluous. Let him look about for other objects of pity, even beginning with his own Church. Let him change his assurances of prayer for others into requests of prayer for themselves. Rather than stand on lofty heights and say: "my poor brethren, I pity you and pray for you"; let him say: "brethren, pray for us." It looks better. And it is also more necessary. At any rate, let him no longer lose sleep in compassion on us, for we do not need it. We feel that the Lord is blessing us abundantly as Protestant Reformed Churches and we would feel rather ridiculous if Dr. Bouma and the Christian Reformed Church would shed tears over us. And if he cannot rid himself of that strange feeling of pity concerning us, I advise him to try to answer my pamphlet. It will surely relieve him of the feeling.

Fifthly, that Dr. Bouma's view of mission is surely at fault. It is surely Biblical to begin all mission-work right in the Church, from Jerusalem, in all Judea and Samaria and then in the whole world. Thus did the apostles obey the injunction of their Lord. They always started their mission-work in the Church, and only then turned they to the whole world. Thus it was always done in history. The Reformers did their mission-work in the Roman Catholic Church. Henry De Cock did his work in the "Hervormde Kerk" of the Netherlands. So did Kuyper. So do we. The Christian Reformed Churches erred in 1924. They still err. We love them and we love the truth. Hence, our efforts. This is our calling and we attempt to fulfil it with all our might.

That we, sixthly and finally, do not harp on one string all the time. But the string on which we harp in the pamphlet is one of the most important of the entire harp of the truth. If it is broken you cannot play the music of the truth on the harp purely and harmoniously. It is broken on the harp of the Christian Reformed Churches. That is why we play for them on the harp of the truth the pure music of God's gospel, hoping and praying that by way of contrast they may notice the discordant sound of their own harp, repent the damage they did to it in 1924, and repair the broken string.

For the opinion of the Netherland theologians on this matter, of which Bouma spoke, I refer him to another article in this same number of our paper.

H. H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 1 Juni 1932, om negen uur in den voormiddag te Grand Rapids, Mich., in het Fuller Ave. kerkgebouw.

Volgens besluit der Classis zal de President der vorige vergadering, Ds. G. Vos, aan den avond vóór de Classis-vergadering, eene predikatie leveren in het Fuller Ave. Kerkgebouw in de Engelsche taal.

De dienst zal aanvangen om 7:45.

M. Vander Vennen, S. C.

Positive Reasons For the Use of Hymns

Having come to the last essay of this series, permit us to refresh your minds by briefly reviewing the outstanding thoughts which the previous writers have presented and expressed in this group of essays on the hymn question. The initial writer has presented us with a historical background of hymns, tracing their origin and development up to the present time.

The subsequent writer presented a treatment of some of the outstanding objections which are brought against the singing of hymns; namely, that they present a possible danger because of the broadness of subject matter treated and because they do not deal exclusively with versified Scripture that they are therefore a prolific source of corruption.

The third essay dealt with a direct comparison of psalms and hymns as we have them today, presenting a specific group of both and comparing them as regards to their soundness, their completeness with regard to Scriptural truth, and the appropriateness of their use in relation to the New Testament church, concluding with a few practical observations and remarks.

It is the purpose of this essay to present a few positive reasons why we believe the sanctioned use of hymns is both desirable and an urgent necessity. Regarding this matter we would call your attention in particular to two things, discussing first the proposition that our Psalter does not adequately meet the needs of our church and following with a discussion of the attitude of Scripture toward the use of hymns.

The church of the New Testament is privileged to observe days of special significance which are such by virtue of the fulfilling of many of the subjects of which our Psalter deals only in a prophetic sense and in shadow language. The birth of our Savior celebrated in particular during the Christmas holidays, is an outstanding example, and it is particularly significant that in the preparation of a Christmas program we are forced of necessity to abandon our Psalter and adopt the use of hymns. The reason is obvious. The book of psalms does *not* record the events which occurred at Bethlehem, does *not* describe the song of the angel and tells us nothing of the journey of the wise men and it is but *fitting* and *proper* that the shadow language of the psalms in regard to the birth and work of Christ should dissipate in the light of these glorious fulfilments.

We have another example in the day which we celebrate in commemoration of the resurrection of our Lord and Savior and erroneously given the name of Easter. Again the congregation is forced to keep silent. This marvelous truth which has been expressed in many hymns, we search for in vain among our collection of Psalter songs.

Other examples might be mentioned such as the lack of appropriate songs at our marriage ceremonies, as well as songs regarding definite Scriptural truths not specifically mentioned in the Psalms, but nevertheless clearly taught in the Scriptures. In a word, the psalms alone are *not* a *full* and *adequate expression* of the entire word of God, although such a full and adequate expression is both desirable and necessary.

As to the attitude of the Scriptures on the singing of hymns, it may be said that the Scriptures never discourage or forbid the use of hymns and in several instances recommend their use to us. The nineteenth verse of the fifth chapter of Ephesians and its parallel thought passage in the 15th verse of Colossians 3, speak to us in very definite language, stating that we should admonish one another and make melody in our hearts to the Lord by means of psalms, and hymns and spiritual songs. Fragments of early Christian hymns are also discernible in such passages as I Timothy 3:16, Ephesians 5:14 and Revelations 15:3, 4, being known as such from the meter in the Greek text. In all the Word of God we are unable to *detect* any evidence, either expressed or implied that the singing of scripturally sound hymns is not tenable, or that our service of song should be limited to the psalms of David, while on the other hand Scripture is replete with invitations and exhortations to sing praises to God and to extol His virtues and works in song. Then why insist on limiting ourselves to the Book of Psalms and refuse to give official sanction to the expression in song of the Scriptures at large. It is a simple fact of history that the church at large has sung hymns during its entire existence. Early church historians such as Pliny tell us, that the early Christian church frequently made use of hymns and this condition has existed continually down through the centuries. It may be objected that the church has corrupted the use of hymns and that therefore we should refrain from their use, lest we also fall into this snare. We hold this view to be untenable, however, for two reasons: (1) We as church have refused officially to sanction the use of hymns, but nevertheless sanction them unofficially and indirectly in many ways. We advertise programs featuring the use of hymns on our own church bulletins, we allow their use in our midst on special and festive occasions, they are found in church-supported Christian schools, and it is a matter of common knowledge that hymns are used unrestrictedly in our homes.

We believe this view to be untenable in the second place because the main premise running thru an argument of this kind carries the supposition that possibility of misuse of a certain thing is a reason for barring its use. With such a supposition we do not agree. Should we wish to carry this supposition through logically and apply it to the various phases of life, we would then also have to recommend that the Bible be discarded for misuse of the Scriptures, especially in our day, is glaringly evident. Rather we would be-

lieve that efforts should be made to remedy conditions like these, in the first place, by recognizing the fact that in spite of many abuses, there are still many hymns which it is not only allowable for the church to sing, but which it should sing would we proclaim the entire Bible in song, and, secondly, by segregating the Scriptural hymns from those not so, giving official sanction to the former and initiating a vigorous condemnation of the latter. Then, and then only, can we feel reasonably assured that we will remain in the way of scriptural truth in this matter.

In conclusion we would like to say that to the writers of this series of essays this question concerning the singing of hymns is a question which is not only worthy of serious consideration, but of immediate consideration as well. As the writers see it, positive and official sanction of a segregrated group of hymns voicing al the teachings of the Bible is the only solution which will afford lasting satisfaction. I think that we will all agree hymns are here to stay. I think we'll also agree that the use of hymns based on and in agreement with the Word of God is not condemnable. Therefore, let us exert our energies to assemble a group of hymns which can pass the test of Scripture and also avert the threatening danger of singing hymns which teach things contrary to the Scripture.

J. D.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, op den 8sten April, door den dood tot Zich te nemen, onzen geliefden Echtgenoot, Vader en Grootvader,

JOHN VELDHUIS,

in den ouderdom van 75 jaar.

De zekerheid dat hij ontslapen is in zijnen Heere en Heiland, is voor ons een heerlijke vertroosting.

Uit aller naam,

Mrs. J. Veldhuis
Mr. en Mrs. S. Bylsma
en kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.

NA HET KRUIS, DE KROON

Alle zorgen, alle plagen
Worden eenmaal afgewend,
Al ons zuchten, al ons klagen
Bij den Heere alleen bekend,
Zal niet eeuwigdurend zijn:
Na den regen zonneschijn,
Die met vriendelijke blikken
Onze ziele zal verkwikken.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

ARTIKEL X.

DAT JEZUS CHRISTUS WAARACHTIG EN EEUWIG GOD IS

> Wij gelooven, dat Jezus Christus naar zijne Goddelijke natuur de Eeniggeboren Zone Gods is, van eeuwigheid geboren; niet gemaakt, noch geschapen (want alzoo zou Hij een schepsel zijn) maar eens-wezens met den Vader, mede-eeuwig, het uitgedrukte beeld der zelfstandigheid des Vaders en het afschijnsel zijner heerlijkheid, Hem in alles gelijk zijnde. Dewelke is Gods Zoon, niet alleen van dien tijd af dat Hij onze natuur heeft aangenomen, maar van alle eeuwigheid; gelijk ons deze getuigenissen leeren, wanneer zij met malkander vergeleken worden: Mozes zegt, dat God de wereld heeft geschapen, en de H. Johannes zegt, dat alle dingen zijn geschapen door dat Woord, hetwelk Hij God noemt; de Apostel zegt, dat God de wereld door zijnen Zoon gemaakt heeft; insgelijks dat God alle dingen door Jezus Christus geschapen heeft; zoo moet dan degene, die genaamd wordt God, het Woord, de Zoon en Jezus Christus, toen al geweest zijn, toen alle dingen door Hem geschapen werden. En daarom zegt de Profeet Micha: "Zijne uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid." En de Apostel: "Hij is zonder beginsel der dagen, en zonder einde des levens." Zoo is Hij dan de ware, eeuwige God, die Almachtige, denwelken wij aanroepen, aanbidden en dienen.

Dat de Vader eeuwig God is, wordt bijna nooit ontkend; maar steeds door de eeuwen der kerkgeschiedenis wordt of de Godheid van den Geest, of de Godheid van den Zoon geloochend. Daarom is het hoogst noodig vast te houden aan de Godheid van beide, H. Geest en Zoon, willen we in de Drieëenheid Gods gelooven. Zoo kunnen we verstaan, dat in onze Geloofsbelijdenis een afzonderlijk artikel wordt gewijd, zoowel aan de leer aangaande den Zoon als aan den H. Geest, en niet aan de leer van den Vader als eerste persoon in de Drieëenheid. Het artikel, dat we thans voor ons hebben, handelt dan ook over de eeuwige, waarachtige Godheid van onzen Heere Jezus Christus.

Met deze leer staat of valt geheel het geloof der Kerke Gods. Want indien Christus niet de eeuwige Zone Gods is, van één en hetzelfde wezen en met dezelfde kracht als de Vader en de H. Geest, dan is het verzoeningswerk van Christus ook niet van eeuwige waardij, en moeten wij ten slotte nog verzinken in de poel die eeuwiglijk brandt van vuur en sulfer. Dan is ook de opstanding van Christus een mythe en leugen, want immers door Zijne opstanding is Hij krachtiglijk bewezen de Zone Gods te zijn, naar het woord van Paulus in Rom. 1:4. En indien Hij niet is opgestaan, dan is ons geloof ijdel en zijn wij de ellendigste van

alle menschen. Neen, de Godheid van Christus is de rots, waarop het geloof der Kerke Gods steunt temidden van de woeste baren der zee, wanneer de vijandige machten alle eeuwen door getracht hebben te overwinnen het geloof eenmaal den heiligen overgeleverd.

Daarom zegt de belijdenis in dit artikel dat Jezus Christus de geboren (d. i., de gegenereerde) Zone Gods is van eeuwigheid. Hij is niet geschapen zooals het Arianisme van vroegere en van latere datum wil. De redeneering van deze ketters is zóó: Jezus Christus, de Zone Gods, was wel eeuwiglijk bij den Vader, maar Hij was slechts de gedachte des Vaders. Hij had geen persoonlijk bestaan in de Godheid, naast den Vader, maar Hij was enkel de gedachte Gods. Deze gedachte komt eerst tot bestaan buiten den Vader, vlak vóór de schepping. En naar die gedachte schept God de dingen, die niet zijn alsof ze waren. En als men zoude tegenwerpen, dat Hij desniettemin genoemd wordt met den naam God, dan zouden ze antwoorden, dat Hij God genaamd wordt om aan te duiden Zijn hooge, goddelijke positie en ambt dat Hij bekleedt. Op een en dezelfde wijze willen het de Modernen van onzen dag. Immers ook zij willen wel spreken van Christus als den Zone Gods, maar loochenen de Godheid van Christus door Zijn Zoonschap te verklaren als het zoonschap van alle menschen. Ook wij worden in de Schrift genoemd zonen en dochteren, of kinderen Gods, en zoo nu was Christus ook een Zoon van God. Zeker was Christus wel de Zoon bij uitnemendheid, zegt men, want Hij openbaarde ons meer dan eenig menschenkind het Vaderschap Gods en de broederschap der menschenkinderen, maar dat Hij persoonlijk God is en eenswezens met den Vader van eeuwigheid is, zal men stellig ontkennen. Ook hieruit blijkt, dat de leer der Modernen niet iets nieuws is, maar zoo oud is als er vijanden geweest zijn van den Christus Gods. Zelfs geschiedde de formeele veroordeeling van Christus door het Sanhedrin der Joden, toen Hij had beleden te zijn de eeuwige Zone Gods.

Daarentegen zegt de geloofsbelijdenis, dat Christus de Eeniggeboren Zoon van God is, van eeuwigheid geboren. De veel opgebrachte tegenwerping, dat een kind of zoon jonger is dan zijn vader, en dat geboren worden onderstelt niet altijd geweest te zijn, is natuurlijk niet van toepassing op het Zoonschap van Christus, eenvoudig omdat er geen sprake is van een menschelijke, maar van een Goddelijke generatie. Dus van een eeuwige daad, die eeuwiglijk niet ophoudt. Altijd genereert de Vader den Zoon. Zooals Jezus zelf verklaart in Joh. 5:26: "Gelijk de Vader het leven heeft in zichzelven, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in zichzelven." En in dien tekst wijst het woord *gegeven* aan de betrekking, waarin de Zoon tot den Vader staat, verheven boven alle engelen; want tot wien der engelen heeft God ooit gezegd: Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik u gegenereerd? Zie Ps. 2:7; Hand. 13:33 en Hebr. 1:3-13. Wil men dus onzin roepen, als wij belijden dat Christus geboren is en ook eeuwig is, dan treft dit verwijt *ons* niet, maar Jezus zelf. Maar met de belijdenis van het Concilie van Nicea, blijft de Kerk des Heeren gelooven in "éénen Heere Jezus Christus, den Eeniggeboren Zoon Gods, geboren uit den Vader voor alle eeuwen: God uit God, Licht uit Licht, waarachtig God uit waarachtig God, geboren en niet gemaakt, van hetzelfde wezen met den Vader, door welken alle dingen gemaakt zijn." Zoo is de Zoon het uitgedrukte beeld der zelfstandigheid des Vaders en het afschijnsel zijner heerlijkheid, Hem in alles gelijk zijnde.

En dit getuigenis is gegrond op het getuigenis der Schrift, zegt dit artikel. Eerst vergelijkt de belijdenis Gen. 1 met Joh. 1. Beide Mozes en Johannes wijzen ons terug naar het begin der schepping Gods. Maar terwijl Mozes afdaalt tot den tijd en de wording aller dingen, treedt Johannes terug, en klimt op tot de oorzaak aller dingen, in de eeuwigheid. In den beginne schiep God hemel en aarde, zegt Mozes. En toen God begon te scheppen, *was* het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Toen alles begon dus, *was* de Heere Christus reeds; en daarom begon Hij niet, maar was als goddelijk persoon eeuwiglijk in den boezem des Vaders. Zoo ook wijst de belijdenis op I Cor. 8:6, waar wij lezen: "Nochtans hebben we maar éénen God den Vader, uit welken alle dingen zijn, en wij tot Hem, en maar éénen Heere, Jezus Christus, door welken alle dingen zijn en wij door Hem." Duidelijk wordt ons in dat woord geleerd, dat Christus niet is geschapen, maar dat Hij met den Vader eeuwig God is, en dat ze beiden bezig waren in de schepping aller dingen, maar dan zóó, dat God schiep, *uit* den Vader, *door* den Zoon, en *in* den Geest. Verder wordt ons in de belijdenis aangevoerd tot bewijs van de Godheid van Christus den tekst uit Micha 5, waar wij lezen van de Christus die uit Bethlehem Efratha zal voortkomen, en die een heerscher zal zijn in Israel, dat Zijne uitgangen van ouds zijn en van de dagen der *eeuwigheid*. En ook het woord uit Hebr. 1 getuigt van de eeuwigheid van Christus. God zegt tot den Zoon: "Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid." Zie verder de verzen 10 en 11. Ook in hoofdstuk 7 vers 3 heeft men ontegensprekelijk bewijs van de eeuwige Godheid van Christus. Met dit alles voor oogen, mogen we zekerlijk eindigen met het woord van dit artikel: "Zoo is Hij dan de ware, eeuwige God, die Almachtige, denwelken wij aanroepen, aanbidden en dienen."

L. VERMEER

In het album van eene dame schreef de groote veldmaarschalk Von Moltke: "De leugen vergaat, maar de waarheid houdt stand."

Toen de niet minder groote Rijkskanselier Von Bismarck dit las, schreef hij daaronder: "Ik weet wel, dat hiernamaals de waarheid zal triomfeeren, maar tegen de leugen op aarde strijdt zelfs een veldmaarschalk te vergeefs."

Thoughts On Prayer

In our previous article under the above caption statements appeared that perhaps need to be explained. Statements such as these: "Will a request for, let us say, prosperity be followed by peace in our hearts; or a request for health, rain, sunshine, crops and the like? If you put the making known of all such requests to the test, so we wrote, you will discover that, after having made them known ever so often you will still be without peace. Though a man who is sick, so we continued, pray day and night for recovery, he through such a prayer, will never attain to peace. Though a man pray ever so fervently for the removal of this present financial depression, he, through such a prayer, will never attain to peace. Though a man pray ever so often that the house or houses he is in danger of losing may be retained by him, he will never through such a prayer attain to peace. All such prayer gender dissatisfaction and remorse, yea, blank despair, especially if the course of events continue to run contrary to the prayer. The fact that such prayers do not bring peace, is in itself evidence enough that they are forbidden prayers." So we wrote.

Someone may now say, A sick man's prayer for recovery a forbidden prayer? Our prayers for rain and sunshine and harvest forbidden prayers? I don't understand. Get then before your eye a prayer of a believer who is physically ill. What is his prayer? Is it this? "Lord, I pray Thee, my request, my petition is that Thou restoreth me to health, Amen." Surely no. You would neither dare nor desire to so pray when ill. You instinctively recoil from such a prayer. It means that when you are ill, you instinctively recoil from petitioning the Lord to restore you to health. Likewise you instinctively recoil from praying, "Lord, grant us a harvest, Amen," or, "Grant, Lord, that I may suffer no financial reverses, Amen."

What is the believer's prayer when ill? It is this, "Lord, could it be, restore me, nevertheless, not as I will, but as Thou wilt." So the believer prays when ill.

I ask in all candor, what believer would want to ask for anything else but the counsel, the coming of the Kingdom, the salvation of the church unto His supreme glory. Can you conceive of a child of God, who stands in his faith, saying to the Lord: Lord, I do not want Thy counsel, Thy kingdom, my salvation and the salvation of Thy people unto thy glory, but I pray that Thou grant me health, prosperity, crops and the like.

You may reply: To be sure, the believer does not pray when ill, Lord, restore me to health, Amen, but: Lord, grant me health if it be Thy will, if not, prepare for me death and grant me grace to will my death.

Know well, that to so pray is to pray not for health at all but solely for God's will. This is simply a matter of plain logic.

This right and proper kind of prayer does not involve the petitioner in a contradiction; for his prayer is not, Lord, grant me what Thou by Thyself are decided to give me, but Lord, grant me not sickness. Such a prayer destroys itself; for the petitioner first asks for whatever the counsel may hold for him but concludes with asking the Lord not to grant him sickness. The point is that sickness may be the very thing that the counsel includes for him so that the petitioner should also be able to desire sickness not for itself's sake but as an instrument through which the Almighty is capable of working his salvation. The believer therefore prays, Lord, grant me whatever Thy counsel holds for me, be it health or sickness.

So the believer prays. So Christ prayed even when the weight of our sins and the wrath of God pressed out of Him the bloody sweat in the garden: "O, Father, if it be possible, let this cup pass from me. Nevertheless, not as I will, but as Thou wilt." This is no request on the part of Christ to be allowed to cast off His people rather than be compelled to drink the cup. It is not even a petition that the cup be taken away. How could He have so requested or petitioned? Consider, who He is that prays here: Our merciful High priest, He whose meat and drink it is to do the will of the Father even in this dark hour. The prayer He now utters breaths a great love and a marvelous obedience. It is a prayer pure and perfect, wholly untainted by sin, necessarily so as it was uttered by a sinless man. What is his sole request, His actual desire in this darkest hour of His career? 'Father, have me do what must be done to save my people unto Thy supreme glory. Father, not my will, my desire, but Thy will be done.' Not a trace of rebellion in this prayer. Someone may say: Christ here has a will, a desire of His own that seems to be at odds with the will of the Father; for He prays, Not My will but Thy will be done. Consider, that the desire Christ is prepared to quell is not an *actual* desire that the cup be taken from Him, but a desire reposing upon the condition that it be possible for the Father to take from Him the cup. From the very nature of things, such a desire becomes actual only if the condition upon which it reposes be fulfilled. It was respecting this desire and not respecting the actual desire that the Father have Him do what He must do to save His people, that Christ prayed, Not my will or desire but Thy will be done.

The cross was striking terror to Christ's soul. It had to because He came to bear our griefs and to carry our sorrows. Yet how in His great and mysterious agony He cleaves unto His people! For them He will drink the cup if He must; for He loves them unto death. He will do the will of the Father; for He is the obedient servant. Say that He shrank from the cross; but never say that it was His actual desire that the Father let the cross pass from Him. Even in the garden He had but one actual desire, the desire, namely, to do what He had to do to save His people unto the everlasting glory of the Father. G. M. O.